

၂၀၁၆ ခုနှစ် ချစ်ခင်မေတ္တာ

စိမ်းစိုင်း

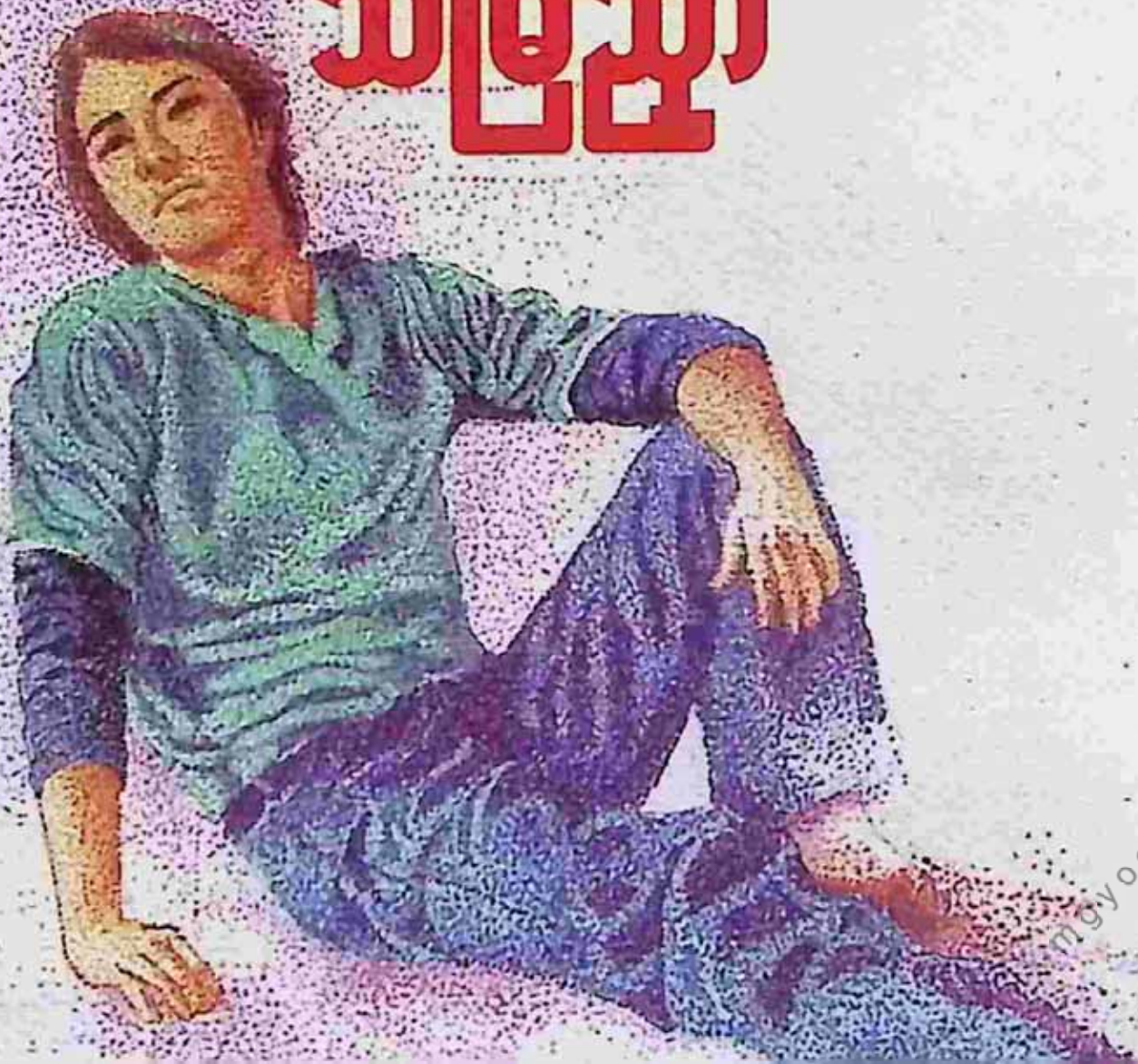
မေတ္တာ

ကော့ကော့ကော့ကော့

စတုတ္ထအကြိမ်

mg.com

ဝိမ္ဗိဒ်နင်း
သံမြညာ

သံဃဉာဏ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၂၄၉၈၁၂၀၈ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၁၀၀၁၀၉ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို (ပန်းချီအောင်ကျော်) ရေးဆွဲပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က စတုတ္ထ အကြိမ် စောင်ရေ - ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် တန်ဖိုး ၁၂၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

အခန်း(၁)

ဟင်္သာတမြို့ နတ်မော်ချောင်းနှင့် မနီးမဝေးအိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ အိမ်ရှေ့ခန်းမကြီး၏ ခေါင်းရင်းဘက်၌ သားနားခုံညားသော ယောက်ျား ပျိုတစ်ယောက်သည် ရှေ့နောက်ယိမ်းထိုးသော ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်ခု၌ထိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖွာရင်း အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတစ်စောင် ကို ကြည့်၍နေလေ၏။

၎င်းနှင့် မနီးမဝေး ရှေ့နား၌ကား လှပသောမိန်းမပျိုကလေးတစ် ယောက်သည် ပုဆစ်တုပ်ခါထိုင်လျက် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တစ်အုပ်၏ စာမျက် နှာများကို လှန်ကာနေလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် ယောက်ျားပျိုထက် အသက် ၉ နှစ်လောက် ငယ်ပုံရလေ၏။ ကြော့ရှင်းလှပ ဝင်းပပ မျက်နှာကလေးရှိလေ၏။

လှုပ်ရှားသော လက်၌ ဝတ်ဆင်၍ထားသော လက်ကောက်များ သည် ကြိုးကြိုးကြိတ်ကြိတ် စကားများ၍ နေကြဟန်ရှိလေ၏။ ပုဆစ်တုပ် ၍နေသော သန့်ရှင်းသောခြေ၌ တဘီနားပန်းပွင့်အပြာကြီးတစ်ပွင့်၏ ပန်း ချပ်များအစွန်းမှ ဝါဝင်းသော ရွှေခြေကျင်းကြီးသည် တစ်ဝက်နီးနီး ပေါ်၍ နေလေ၏။

တစ်ခါ တစ်ခါ ယောက်ျားပျိုသည် သတင်းစာရွက်များကို လှန်ရှင်း

မိန်းမပျိုကလေးကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မိမိကိုကြည့်၍နေသော ဝန်းဝိုင်းဖောင်းကြွသော မျက်လုံးနှစ်လုံးကို မြင်မိလေ၏။

ထိုအခါ ယောက္ခားပျို၏ စိတ်၌ 'ငါ အဘယ်ပုံဖြစ်ချင်လို့ ဤအိမ်သို့ ရောက်၍လာရပါသတည်း' ဟူသော အမေးကို စိတ်ထဲ၌ မေးကာ တွေးပြီး အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ရှူမိလေ၏။

မိမိ၏ မကောင်းသော ကံဆိုးကြမ္မာသည် အပြီးသတ်ဖို့ နိမိတ်ပေလား၊ သို့တည်းမဟုတ် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းကာ တိုးဆင့်၍ လောင်းဖို့ရန် နိမိတ်ဖြစ်လေသလားဟူ၍ ဆင်ခြင်ကာ စာထဲ၌ စိတ်ရော မျက်လုံးများရော မမြဲနိုင်ဘဲ သူငယ်မကလေး၏ မျက်လုံးများနှင့် အရှိန်ချင်းသွား၍ သွား၍ ပေါက်မိလေတော့၏။

ကံဆိုးကြမ္မာဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ ခင်မောင်မှာ မတော်တဆတာဝန်ကို လစ်ဟင်းမှုတစ်ခုကြောင့် ဆပ်အင်စပိတ်တော်ရာထူးမှ ခေတ္တချထားခြင်းခံ၍နေရရာ 'ဤရာထူးကို ပြန်၍ မရလျှင်လည်း ဝမ်းမနည်းတော့ပါ။ ရအောင်လည်း ငါ မကြိုးစားလို၊ ကုန်သည်ပွဲစား အလုပ်မျိုးကို ပဲ လုပ်ပါတော့မည်' ဟူသော အကြံနှင့် ရန်ကုန်မြို့၌ အပေါက်အလမ်းကို ရှာကြံ၍နေခဲ့လေသည်။

သို့ ရှာကြံငြားသော်လည်း ခေတ်သမယက မကောင်းလှသဖြင့် အပေါက်ကောင်းမတွေ့ရသေးမီ ငယ်သူငယ်ချင်း စက်သူဌေး မောင်ဖေနှင့်တွေ့သဖြင့် မောင်ဖေက ခေါ်၍လာသည့်အတွက် ဤအိမ်သို့ ရောက်၍လာရခြင်းဖြစ်လေ၏။

ထိုလှပသော မိန်းမပျိုကလေးမှာ သူငယ်ချင်းမောင်ဖေ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး မမြ ဖြစ်လေသတည်း။

မောင်ဖေ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာကား ၎င်း၏တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးအား အင်္ဂလိပ်စာ သင်၍ပေးစေရန် ဖြစ်လေသည်။

သို့နေ့ခိုက်တွင် မမြသည် မရဲတရဲ အမူအရာမျိုးနှင့် ထိုင်ရာမှ ထ၍လာပြီး ခင်မောင်၏ခြေရင်း၌ ပုဆစ်တုပ်ကာ ...

“ကိုကို...ဒီအင်္ဂလိပ်သတင်းစာတွေကို နားလည်အောင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ သင်ရသလဲ”

ဟု မေးလေလျှင် ခင်မောင်သည် သတင်းစာကိုချ၍ မမြ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကာ ပြုံးလျက်ကြည့်မိလေ၏။

မမြသည်ကား ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း အမူအရာမျိုးနှင့် ဆက်လက်ကာ....

“ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာများ ဖတ်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ အမြဲ သတင်းအထူးအဆန်းတွေကို ဖတ်ရမှာပဲ ထင်ပါရဲ့”

ခင်မောင်သည် မမြကို ကြည့်ရာမှာ လမ်းမဘက်သို့ ပြုံးလျက် လှည့်ကာ ...

“သတင်းစာများလိုပေါ့ကွယ်၊ ဖတ်လို့ကောင်းတဲ့ သတင်းများလည်း ပါတာပေါ့၊ တချို့သတင်းတွေကတော့ ပျင်းစရာကြီးတွေပဲ၊ ဥပမာ ပုလိပ်အစီရင်ခံစာဆိုတဲ့ သတင်းမျိုးကျတော့ ဘယ်သူမှ မဖတ်ချင်ဘူး”

“ကိုကို ... ဒါတွေ အကုန်နားလည်တာပဲနော်”

“နားလည်သလောက် နားလည်တာပေါ့ကွယ်၊ လောကမှာ ဘယ်စာမှ အကုန်မတတ်ကြပါဘူး”

“ကိုကို ... ဘယ်အတန်းအထိ အောင်သလဲ”

“အိုင်အေအထိ အောင်ခဲ့တယ်၊ မိဘက မတတ်နိုင်လို့ ဘီအေကို ဆက်မနေခဲ့ရဘူး”

“အိုင်အေဆိုရင် တော်တော်တတ်တာပေါ့နော်”

“အင်္ဂလိပ်စာမှာတော့ အိုင်အေဆိုရင် ဘီအေနဲ့မခြားပါဘူး၊ ဘီအေ သမားထက်တော်တဲ့ အိုင်အေသမားတွေလည်း အရှိသားကိုး”

“ကိုကို အင်္ဂလိပ်ပုံတွေ အများကြီး ဖတ်ဖူးမှာပေါ့”

“တော်တော် တန်တန်တော့ ဖတ်ဖူးသားပဲ”

ဟု မြ၏ လှပသော မျက်လုံးများကို ကြည့်ကာ ပြုံးလျက် ပြန်ပြောလေ၏။

“ပုံကောင်းကောင်း တစ်ခုလောက် မြဲ နားထောင်ချင်လိုက်တာ၊ မပြောနိုင်ဘူးလား”

“နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ပြောတာပေါ့၊ ပုံတွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

ထိုအခိုက်တွင် စက်သူဌေး မောင်ဖေ အပါးသို့ရောက်လာပြီး

“အိုင်ဆေး ကျုပ်သမီးက အင်မတန် စာပေဝါသနာပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်မချင်း မင်းကို ဘယ်မှ မသွားရဘူး၊ ဉာဏ်ကတော့ မသေးပါဘူး၊ သဂြိုဟ်ကိုးပိုင်းကို ခြောက်လနဲ့ကျွတ်တာပဲ၊ သို့သော်လည်း ခေတ်ကာလ အင်္ဂလိပ်ပညာဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ အသုံးဝင်နေလေတော့ သူကလည်း ဝါသနာပါတာနဲ့ အားပေးရတာပဲ၊ တစ်ယောက်တည်းရှိတာ မို့ ခွဲပြီး အဝေးကို မပို့နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့၊ သည်တော့ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ အခန့်သင့်ကျနေတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ဖေသည် ခင်မောင်ထက် ၅ နှစ်လောက်ကြီးသော်လည်း ငယ်စဉ်က ရန်ကုန်ကျောင်းတွင် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ကြသဖြင့် ခင်မောင်၏ ရိုးမြောင့်တည်ကြည်သောစိတ်ကို ယုံကြည်လေ၏။

မောင်ဖေမှာ မိဘချမ်းသာသဖြင့် သုံးစွဲပျော်ပါး အလည်အပတ်များ သောကြောင့် ၇ နှစ်တန်းမှာ ၃ နှစ်ကျသဖြင့် ကျောင်းမှထွက်ခဲ့ရလေ၏။

ခင်မောင်မှာမူ မိဘများ မချမ်းသာလှသဖြင့် ပညာသင်ရုံစရိတ်မှ တစ်ပါး မြောက်မြားစွာ သုံးစွဲရန် ငွေကြေးမပိုသောကြောင့် ပညာကို မြောင့်မြောင့် သင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် အိုင်အေ အောင်ခဲ့လေ၏။

သို့ပင် မောင်ဖေက ယုံကြည်သော်လည်း ခင်မောင်၏ စိတ်၌ကား များစွာကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့ကြောက်ရွံ့စရာ အကြောင်းနိမိတ် လက္ခဏာတို့ကိုလည်း ခင်မောင်သာ သိလေ၏။ အကြောင်းမူကား မမြ၏ မျက်လုံးများသည် သာမန်မျက်လုံးများ မဟုတ်သည်ကို ခင်မောင်သိလေသတည်း။

နောက်တစ်နေ့၌ ခင်မောင်သည် မြမြကို စ၍ အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးလေ၏။ မြမြသည် လွန်စွာထက်မြက်သော ဉာဏ်ရှိသည့်ပြင် စိတ်ပါကိုယ်ရောက် သင်သူဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ခင်မောင်မှာလည်း မြမြကို သင်ပေးရခြင်း၌ ငြီးငွေ့ခြင်းမရှိချေ။ ဤမျှလောက် လှပယဉ်ကျေး ရေးခြားလိမ္မာ ချက်ချာသော မိန်းမပျိုကလေးမျိုးကို အနီးကပ် သင်ကြားပေးရခြင်း၌ အဘယ်သို့သော သူတော်သူမြတ်သည် ငြီးငွေ့ခြင်းဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

ခင်မောင်မှာ ပုထုဇဉ် လူသာမန် ပုလိပ်အရာရှိ လူထွက်မျှဖြစ်၏။ ဆရာ၏အပါး၌ ကပ်ကာသင်သဖြင့် တစ်ခါ တစ်ခါ ဦးခေါင်းချင်း ထိလှခမန်း သင်ကြားပြသမေးမြန်းသမျှကိုလည်း ကပ်ကပ်ပြီး ဖြေရခြင်း၌ ၎င်းမိန်းမပျို နတ်ကညာကလေး၏ ဦးခေါင်း မျက်နှာမှထွက်ပေါ်သော ဆီမွေးနံ့၊ ပေါင်ဒါနံ့၊ ပန်းနံ့ကလေးများသည် ခင်မောင်၏ ရင်ထဲ၌ အေးခဲနဲ အေးခဲနဲ သက်ဆင်းဝင်ရောက်၍ သွားခြင်းတည်းဟူသော အငွေ့အသက်၏ အရသာကို မခံစားဘဲ နေနိုင်ပါမည်လား။

တစ်ခါတစ်ခါ မြ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပသော လက်ကလေးများမှ ခဲတံကိုယူသည့်အခါ လက်ဖျားချင်းထိသည်ကို မြမြက သိသိသာသာ သေသေချာချာ သဘောမကျပုံကိုမျှမပြဘဲခံ၍ နေသောအခါ ခင်မောင်၏ ရင်ထဲ နှလုံးထဲမှာ ဒုန်းခဲနဲ ဒိန်းခဲနဲမဖြစ်ဘဲ အံသို့လျှင် နေနိုင်ပါမည်နည်း။

ပုဆစ်ကလေးတုပ်ကာ ဝပ်ပြီး စာဖတ်သည့်အခါ၌ တင်းရင်းပြည့်ပျောင်း ဖောင့်တစ်ဖောင်းကလေးနေသော တင်ပါးကလေးများနှင့် ကျော့ရှင်းပြေပြစ်သော ခါးကလေးသည် သင်ပြသူကို အားပေးသကဲ့သို့ဖြစ်၍ နေလေသတည်း။

ခင်မောင်သည်ကား ပုထုဇဉ်တို့သဘာဝ မိမိ၏စိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်သော အလွန်တရာလှပသော ရူပါရုံရန်သူ၏ နှောင့်ယှက်ခြင်းကို သိ၏။ သိသဖြင့် စိတ်ကိုချိုးနှိမ်ကာ မတော်သောအရာကိုပြုဖို့ မဆိုထားဘိ စိတ်မှာမျှ မထားဘဲ သတိရတိုင်း ထိုအနှောင့်အယှက်ကို မောင်းနှင်တွန်းလှန်၍

ပစ်ရလေသတည်း။

ဤသို့ သင်ပြရာ၌ အခါများစွာ သူငယ်မကလေး၏ ဖခင်မှာ စက်ထဲတွင် အလုပ်များသဖြင့် အိမ်၌ ၎င်းတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သာ ရှိလေ၏။

ထိုအခါများ၌ မြမြသည် ပက်လက်ကုထားထိုင် လက်ရန်း၌ ဒူးထောက်မှီကာ ဆရာနှင့် ဦးခေါင်းချင်းကပ်ကာ တောင်မေးမြောက်မေးထွေထွေရာရာတို့ကို မေးတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ခါ ခင်မောင်၏ မျက်နှာကို မျက်တောင်ကလေးစင်းစင်းထားပြီး မရဲသော မျက်လုံးများနှင့် တောင့်တသော စိတ်ဆန္ဒ၏အခိုးကို ထိုမျက်လုံးများမှ ဝမ်းနည်းသော အမူအရာနှင့် ခွင့်လွှတ်သည်ကို သိရလေ၏။

“ဒင်း ဘာပြုလို့ ငါ့ကို ဤနည်းမျိုးနှင့် ကြည့်ရပါသလဲ၊ ငါသည် သူ့ထက်ကြီး၏၊ ထူးထူးခြားခြား ရုပ်ဆင်းလက္ခဏာမှာလည်း လှပသူမဟုတ်၊ ငါ့ထက် ချောမောလှပ ငယ်ရွယ်သူတွေ အများပင်ရှိကြသည်။ ငါလိုလူအပေါ်၌ သူကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်လှပ ဂုဏ်သရေကြီးလှသော မိန်းကလေးသည် စိတ်နေစိတ်ထား ဖောက်ပြန်၍ ကစားနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းမရှိပေ။ အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာပေနည်း” စသည်ဖြင့် ခင်မောင်သည် တွေးတောမိလေသတည်း။

ထို့ပြင်မက တစ်ခါတစ်ရံ ခင်မောင်၏ အနား၌ ပွတ်သီးပွတ်သတ် နေချင်သော အမူအရာမျိုးနှင့် စကားပြော၍နေခိုက်မှာ အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက် ဘွားခနဲပေါ်ပေါက်၍ လာမည့်အရိပ်နိမိတ်ကို မြင်သည့်အခါ ဆုတ်ခွာ၍နေတတ်၏။

ဖခင်ရှိသည့်အခါများ၌လည်း ခင်မောင်နှင့် လွန်စွာအရောတဝင် အံ့ရိပ်လက္ခဏာကို မပြချေ။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်သို့သော စိတ်၏ လက္ခဏာဖြစ်ပါသနည်းဟူ၍ ခင်မောင်၏ စိတ်၌ တွေးကြံကာ အကြောင်းရင်းကို ရှာ၍မရဘဲ နေလေ၏။

ညတစ်ည၌ လရောင်ကလေး ခပ်မှိန်မှိန်တွင် ခင်မောင်သည် အိမ်ခြံ အပြင်ဘက် တောနိမ့်လမ်းကြားတစ်ခု၌ အဘယ်ကိုသွားရမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက်က တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ လျှောက်၍နေလေ၏။ သို့လျှောက်ရင်း ရောင်းကမ်းပါးသို့ ရောက်သွားလေသတည်း။

မြစ်ကမ်းနား၌ လရောင်မှေးမှေး ရေးရေးတွင် လှုပ်ရှားသော ရေရောင်နှင့် တိမ်ရိပ်ပမာ လေထဲတွင် မသိမသာ ရွေ့ပြောင်းလှုပ်ရှား ဗေဒါတပ်ကြီးများကို ကြည့်ကာနေလေ၏။

သို့နေခိုက်တွင် နောက်မှခြေသံကြားရသဖြင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ အတိုင်းမသိ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းတွေ ရောယှက်၍နေလေ၏။

ထိုမြင်ရသော သဏ္ဍာန်သည်ကား အခြားမဟုတ်၊ သစ်ပင်ပျိုကလေးတစ်ပင်၏ အကိုင်းကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှားကား ခေါင်းငုံ့လျက်နေသော မမြပင်ဖြစ်သည်ကို သိရသောကြောင့်ပေတည်း ...။

ခင်မောင်သည် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ နေလေ၏။ “မမြ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒင်း ဘာပြုလို့ သန်းခေါင်ခန့် နီးနီးအချိန်မှာ ငါ့နောက်ကို လိုက်လာသင့်ပါသလဲ၊ ဖုတ်ပြိတ္တာ တစ္ဆေဟာ မမြအသွင်အမူနဲ့ ဖန်ဆင်း၍လာလေသလား” စသည်ဖြင့် စဉ်းစားကာ မိမိ၏ မျက်စိများကိုပင် မိမိ မယုံနိုင်လောက်အောင် ရှိရှာလေ၏။

အတန်ငယ်ကြာမှ ...
“မြ ဟုတ်ကဲ့လား”

ဟု မေးလေရာ မမြသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အသနားခံလိုသည်နှင့် တူသော မျက်နှာနှင့် ခင်မောင်၏ မျက်နှာကို မော်၍ ကြည့်လေ၏။ စကားပြန်၍ မပြောချေ။

“မမြ ဘယ်နှာတုံး၊ ဘာဖြစ်လာသလဲ”
“ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး ကိုကို၊ ကျွန်မ အိပ်လို့ မပျော်ဘူး”
“မင်း ဖေဖေကော”

“ဖေဖေ အိပ်ပျော်နေတယ်”

“အမယ်လေး မမြရယ် ... ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုကို ဒီမှာ မနေရအောင် နှင်တာလား ကလေးရယ် ... မင်းဖေဖေသိရင် ကိုကို ပြေးရလိမ့်မယ်၊ ကလေး ဒီလိုလုပ်ရင် ကိုကို ဒီမှာနေလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို၊ မြကို မုန်းလို့လား”

ဟု မော့ကာ ပြောလျက် ရဲတင်းစွာ ကပ်၍လာလေ၏။

“ကလေးရယ်” ဟူသော စကားသည် မြ၏ နှလုံးကြောကို ဆတ် ဆတ်တုန် ထိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

လရောင်မှေးမှေး၌ မြင်ရသော ဖြူဝင်းပပ မြ၏ မျက်နှာလှလှ ကလေးကို ခင်မောင်သည် စိုက်ကာမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ရုံမက လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ညှစ်ကာ ကိုက်ငဲ့ဝါးခဲ အသည်းအသန်ကြံချင်သလိုဖြစ်၍ လာသောစိတ်ကို ခင်မောင်သည် ဖိနှိပ်ကာ မနည်းကြီးငြင်းဆန်ရရှာလေသတည်း။

“သားရေပေါ်အိပ်လျက် သားရေပြားကို ထိုး၍ မဖောက်ကောင်းပါကလား၊ ငါကား အသုံးမကျ ရာထူးကျလာတဲ့ အကောင်၊ ရှေ့အလား အလာ ဘာမှ မရှိ၊ အသက်ကိုချင့်ကြည့်ရင်လည်း ဒင်း၏တစ်ဝက်ကြီး ပါကလား၊ ဒင်းကလေးမှာတော့ အသက်အရွယ်ကလည်း ငယ်၊ ဥစ္စာကလည်း ပေါ့၊ ရုပ်ကလည်း ချောတာကြောင့် မင်း၊ သူဌေး ဝတ်လုံတော်ရ အရာရှိလူမျိုးများနှင့်ရပြီး ကြီးမြင့်မယ့်သူကလေးဖြစ်ပေတယ်၊ ကျေးဇူးမဲ့ကို ငါပြုလျှင် ငါဟာ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ် အဖြစ်မှ လျှော့ကျပြီး သူယုတ်မာပြင်ပြင် ဖြစ်တော့မှာပါတကား” ဟူသော အကြောင်းအရာများကို မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက် တစ်ခဏအတွင်း၌ အကုန်အစင် လျင်မြန်စွာ ထင်မြင်စဉ်းစားမိရှာလေသတည်း။

သို့သော်လည်း နှလုံးသားကို ရစ်ပတ်သော အချစ်ဆိုတဲ့ပိုးကြီးသည်ကား လွန်စွာမူ ခိုင်မာမြဲမြံသော ကြိုးဖြစ်လေရာ ထိုကဲ့သို့ ငြင်းဆန်ရုန်းပြန်ရာ၌ နှလုံးသားကို ဖြတ်တောက်ကာ သက်ဆင်းဝင်ရောက်လေရ

ကား ထိုကဲ့သို့ ငြင်းဆန်ရခြင်း၌ နှလုံးသွေး တစ်ပေါက်ပေါက်ကျသလို နာကျင်ခြင်း ဖြစ်ရရှာလေသတည်း။

“ဘာပြုလို့ လာတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ ဘာလဲ”
‘ကိုကိုကို ဖေဖေ တစ်ခါမျှ မပြောဖူးဘူးလား”

“ဘာလဲ”

မမြသည် အတန်ကလေးကြာစွာ စကားမပြောဘဲနေပြီးမှ ငိုငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာနှင့် ...

“မြကို ဖေဖေက မြို့အုပ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမယ်လို့ ကြံနေ တယ် ကိုကိုရဲ့၊ ဒီမြို့အုပ်ကြီးမျက်နှာကိုကြည့်ရတာ မြ အင်မတန်ကြောက် တယ်၊ မကောင်းတဲ့လူကြီးလို့ ထင်တာပဲ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်က မြို့အုပ်လဲ”

“ဟင်္သာတက မြို့အုပ်၊ နက်ဖြန်ကာ အိမ်ကိုလာလိမ့်မယ်တဲ့၊ မြတို့ ကို ထမင်းစားဖိတ်လို့ သူ့အိမ်ကို ဖေဖေနဲ့ အတူလိုက်သွားဖူးတယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့ အသောက်သမားကြီးလို့ ထင်တာပဲ၊ မြ ဒီမြို့အုပ်ကို ယူရ မှာဖြစ်ရင် မြကိုယ်ကိုယ် မြ သတ်သေမှာပဲ”

“ကိုကို ဘာမှမသိဘူး၊ မြို့အုပ်ဖြစ်ရင် အကောင်းသားပဲ၊ သောက် တာ စားတာတွေ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အခုအခါမှာ အနည်းအကျဉ်းတော့ သောက်တဲ့လူတွေ ရှိကြတာပဲ၊ မင်းစိုးအရာရှိထဲမှာ သာပြီးများတယ်၊ သို့ သော်လည်း ရာထူးနဲ့လူတွေမှာ ရှေ့အလားအလာရှိတယ်၊ သဲည့်အတွက် မိမိကိုယ်ကို ပျက်စီးအောင်တော့ အလွန်အကျွံ ကျင့်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မြို့ အုပ်ကတော်ဖြစ်ရင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဝန်ထောက်ကတော်၊ အရေးပိုင် ကတော် ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ၊ မိန်းမတိုင်း မမြလို ကံမကောင်းကြဘူး၊ မမြ မမှားနဲ့ အဖေစကားကို နားထောင်ပါ ...”

“ဒီနေရာမှာတော့ မြ နားမထောင်နိုင်ဘူး၊ မြို့အုပ်ကတော်လည်း မဖြစ်ချင်ဘူး၊ မြတို့မှာ ပစ္စည်းအမြောက်အမြားရှိပါတယ်။ မြို့အုပ် လခက ဘာဟုတ်သလဲ မြ မချစ်တဲ့လူကို မယူနိုင်ဘူး”

ခင်မောင်သည် စကားပြန်၍ မပြောဘဲ မြကို ကြင်နာသနားသော မျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်၍နေလေ၏။

“မြို့အုပ်ကို မလိုချင်ရင် ကိုကိုက ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲ”

“မြသည် သစ်ကိုင်းကလေးကို ကိုင်ယမ်းလှုပ်ရှား ချိုးဖဲ့ကာ ခေါင်းငုံ့ လျက် စကားမပြောဘဲ နေလေ၏။

အေးချမ်းသိမ်မွေ့သော လေပြည်၌ မြ၏ကိုယ်မှ မွှေးကြိုင်သော ရနံ့တို့သည် ခင်မောင်၏နှာမှ ရင်ခေါင်းသို့ရောက်လေရာ ခင်မောင်မှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။

ခင်မောင်သည် မိမိ၏စိတ်ကို အစိုးမရသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီးလျှင် မြ၏ အပါးသို့ရောက်သွားလေ၏။ ခင်မောင်၏လက်သည် မြ၏ ကျောဘက်သို့ ပတ်ရစ်ကာ ရောက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် လက်သည် ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော မြ၏လက်မောင်းပေါ်မှာ လျှောဆင်း၍ လာပြီးလျှင် ရှည်လျားချောညက်သော လက်ချောင်းကလေးများနှင့် ကတ္တီပါသားနှင့်တူသော လက်ခုံကလေးကို ဆုပ်ကိုင်မိလေသတည်း။

မြသည် ငြိမ်သက်စွာ ခံ၍နေလေ၏။ ထို့နောက် ခင်မောင်၏ စူးစိုက်သောမျက်နှာကိုမော်ကြည့်ကာ ခင်မောင်၏လက်ထဲမှ မိမိ၏လက်ကို ပြန်၍ ရုတ်သိမ်းပြီး ...

“ပြန်တော့မယ် ကိုကိုရယ်”

ဟု ပြောကာ နောက်သို့လှည့်ပြီး တောနိမ့်လမ်းကွေ့ကလေးတွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေသတည်း။

ခင်မောင်သည် ကြက်သေသေလျက် ရပ်ကာ ပျောက်ကွယ်၍သွားသည့်တိုင်အောင် နောက်ကနေ၍ ကြည့်နေစဉ် အချစ်နှင့် သစ္စာစောင့်ခြင်းသည် ရင်ထဲ၌ စစ်တိုက်၍ နေသည်ကို သိရှိခံစားရလေသတည်း။

“ဤနုနုနယ်နယ် ချစ်ဖွယ်ကောင်းလှသော ကလေးမသည် ကြမ်းတမ်းခက်တရော်သော မြို့အုပ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဧကန်

ဝင်ရောက်ရတော့မည်လား” ဟု စဉ်းစားကာ မချိတင်ကဲဖြစ်၍ လာလေ၏။

ထို့နောက် “ ငါနှင့် မဆိုင်ပါဘူးလေ၊ ဒင်းကလေးဟာ အဖိုးတန်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ညားရင် ငါ ဝမ်းသာဖို့ပဲ၊ ဒင်း ငါဘယ်အတွက်ကြောင့် တွေးတောပူပင် မရွှင်မသာဖြစ်သင့်ပါသတဲ့” စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကာ နေလေသတည်း။

ထို့နောက် ဆက်ကာတွေးမိသည်မှာ “ ငါ့ သူငယ်ချင်း ငါ့ကျေးဇူးရှင်၏ သမီးမဟုတ်ရင် ဒင်းကလေးဟာ ငါ၏ နှလုံးတည်းသော ကြာတိုက်၌ သိမ်းပိုက်ရမည့် ပန်းလိပ်ပြာကလေးပါကလား၊ ကလေးငယ်ငယ် လူမမယ်မို့ အရွယ်ကိုသနား ဪ... ချစ်စရာကောင်းတာကတော့လည်း မနည်းဘဲပါလား၊ အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး ခေါင်းမှာနေ၍ ခေါင်းကို ထိုးသည့် သန်းမျိုးပြိတ္တာ သူ့ဖျာအကြား သူ့ခါးကို ထိုကြမ်းပိုးညစ် အယုတ်မာလို မညှာမတာ ဇွန်းချစ်ကလေးသာသာကို ရက်စက်စွာ ကြံမိက အင်မတန်မှ ရှက်စရာကောင်းမှာပါသလား” စသည်ဖြင့် တွေးတောရင်း အိမ်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်၍လာလေ၏။

အခန်း(၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက် ခင်မောင်သည် အိပ်ရာနိုးလာသောအခါ ညဉ့် အခါက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာကို ပြန်၍ ထင်မြင်တွေးတော ကာ အိပ်မက်မှတ်ထင်၍နေသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အများကြီး ထပ်မံစစ်ဆေး မေးမြန်းခြင်း ပြုရလေသတည်း။

နံနက်ခင်း နေရောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ရက်ကန်းရှည်သလို သက်ဆင်းဝင်ရောက်ကာ အိပ်ရာခြေရင်း၌ အဝင်းသားနေလေ၏။ ခင် မောင်သည် နေရောင်၌ ပျံ့လျက်နေကြသော မြူမှုန်ကလေးများကို ကြည့် ရင်း မိမိ၏ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကို တွေးတောဆင်ခြင်ကာ နေ လေသည်။

“ဤအိမ်မှ စောစောထွက်၍ ပြေးရလျှင် ကောင်းလေမည်လား၊ ထွက်၍မသွားဘဲ ကြာကြာနေလျှင် အဘယ်ပုံဖြစ်မည်နည်း၊ ဤချစ်ဖွယ် သနားဖွယ်သော တပည့်မကလေး၏ စိတ်ကား မိမိအပေါ်၌ တစ်နည်း နည်းအားဖြင့် ယိမ်းညွတ်ခြင်းဖြစ်သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော်လည်း မောင် ဖားမရှိသော မိန်းကလေးတို့၏ ဓမ္မတာ အစ်ကိုအရွယ်၊ မောင်ကြီးအရွယ် ယောက်ျားများကို ချစ်ခင်တတ်ကြသည့် ဓမ္မတာသဘောအရ ငါ့အား ရိုး ရိုးချစ်ခင်ခြင်းပေလော၊ မိမိ မချစ်မနှစ်သက်သော သူ၏ ဘေးကြောင့် ခိုကိုး

ရာမဲ့ဖြစ်ကာ မောင်ကြီးပမာ ဆရာတစ်ပါး ငါ့အား ကိုးစားလျက် စိတ်ထဲ
၌ ဖိနှိပ်၍ မထားနိုင်သော ကြောက်ရွံ့မှုန်းထားစရာ အကြောင်းအရာကို
ရိုးရိုးပြောရှာခြင်းပင် ဖြစ်လေသလား” စသည်များကို တွေးလေ တွေးလေ
စိတ်ထဲ၌ ဝေခွဲ၍မရ ဖြစ်၍နေလေသည်။

ခင်မောင် အိပ်သောနေရာသည် အိပ်အပေါ်ထပ် အရှေ့ခန်း
အကျယ်ကြီးဖြစ်လေရာ သီးခြားအခန်းဟူ၍ မဆိုသာ၊ အိမ်သားဟူသမျှ
လာရောက်ကူးသန်းသွားလာနိုင်သော နေရာဖြစ်လေ၏။

မိမိ၏ ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်၌ရှိသော ဘုရားစင်မှအသံကို ကြားရ
သဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ပန်းအိုးများကို ပြင်ဆင်ပန်းထိုးနေသော
မြကို မြင်ရလေ၏။

မြသည် ပန်းအိုးများကို ယူကာ အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်မှ ပန်း
ဟောင်းများကို ပစ်သွန်၍ချပြီး ပန်းအိုးလွတ်များကို ယူလျက် ထွက်သွား
လေ၏။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်၏အိပ်ရာကို စောင်းငဲ့ကာ ကြည့်၍သွား
သည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ပန်းအသစ်တွေ ဝေလျက်နေသော ပန်း
အိုးများကို လင်ပန်းတစ်ခု၌တင်ကာ ပြန်၍ဝင်လာရာ အခန်းတံခါးကို ဝင်
မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခင်မောင်၏အိပ်ရာသို့ လှမ်း၍ကြည့်သည်ကို သိရှိ
ရလေ၏။ မြ၏ မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းသော တိမ်ညိုကလေး သန်းလျက်
ရှိသည်ကို သိမြင်ရလေ၏။

မကြာမီ ပန်းအိုးများကို တင်ပြီး မြသည် ဘုရားစင်ရှေ့၌ ပုဆစ်တုပ်
ကာ ဘုရားရှိခိုး၍ နေလေ၏။

ခင်မောင်သည်ကား မမြ၏ဘက်သို့တစောင်းလှည့်ကာ ဘုရားကို
ရှိခိုး၍နေသူကလေး၏ကျောကို ကြည့်လျက် ဖယောင်းပမာ နုနယ်သေး
သွယ် ပန်းစံပယ်ကလေးကဲ့သို့ သိမ်မွေ့နေသော ဤအပြင်အပ ရုပ်ချော
သူကလေး၏ အတွင်းသဏ္ဍာန်၌ အဘယ်ကဲ့သို့သော လှိုင်းတံပိုးတွေ
လှုပ်ရှားစပြုနေသည်ကို ဆင်ခြင်မိလေ၏။

ဂုဏ်ပကာသနကို လွန်စွာတစ်မက်သော လူကြီးမိဘတို့သည် နုနယ်သေးငယ်သနားဖွယ်သော မိမိတို့၏ ကလေးများကို အချစ်၏ တင်းပုတ်ဖြင့် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်မသိဘဲ အဘယ်မျှလောက် နှိပ်စက်ညှင်းပန်းနိုင်ကြသည်ကို တွေးတောဆင်ခြင်မိလေ၏။

“ မိဘတို့သည် သားသမီးများကို ကောင်းစားစေချင်သော်လည်း ထိုကောင်းစားစေချင်သော စိတ်အရ ပြုမူစီမံချက်များသည် အခါများစွာ ရက်စက်မှန်းမသိက ရက်စက်၍ နေတတ်သည်များကို မိဘတို့ကိုယ်တိုင် မသိကြပါတကား၊ မြို့အုပ်ကို ယောက္ခမတော်ချင်သဖြင့် ပန်းပွင့်ကလေးနှင့်တူသော သမီးကညာကလေး၏ နှလုံးကို ဂုဏ်မာနဟုခေါ်သော လမ်းကြိုတ်စက် အင်ဂျင်ဖြင့် မိမိ၏ သူငယ်ချင်းမောင်ဖေသည် ကြိတ်ခြေခြင်း ပြုတော့မှာပါကတား” ဟူသော အကြောင်းများကို ထင်မြင်ကာ ချစ်လှသော တပည့်မကလေးအတွက် ကြီးစွာသော တာဝန်ဖြစ်၍နေလေ၏။

ဘုရားရှိခိုးနေသော မမြ၏ အသံကလေးသည် ခင်မောင်၏ နှလုံးတွင်းသို့ အေးချမ်းစွာ စိမ့်ဆင်းလာလေ၏။ ထိုအသံကလေးကို ကြားရလေလေ သနားလေလေ ဖြစ်လေ၏။ သနားခြင်းဟူသော မြေဩဇာသည် အချစ်တည်းဟူသော ပန်းပင်ကို တိုးတက်လန်းရွှင်အောင် ပြုလေ၏။

ညက ဟိုတောဘက်ချောင်းအနီးမှာ ပွေ့ယူချီမ ကလေးလို ယုယခြင်းမပြုလိုက်ရခြင်းအတွက် မကြေမချမ်းဖြစ်သောစိတ် ပေါ်လာလေ၏။ ထိုစိတ်ကို အခွင့်ပြုကာ လက်လွှတ်စံပယ် ထွေထွေရာရာတွေကို ဆက်ကာတွေးပြီး သက်မကြီးချလိုက်လေရာ နှုတ်က ဘုရားရှိခိုးကို ရွတ်လျက် စိတ်နှင့် နားကို ခုတင်ဘက်သို့ လွှတ်၍ထားသော မမြသည် ခင်မောင် သက်မကြီးချသည်ကို ကြားသိသလိုဖြစ်ပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသဖြင့် ခင်မောင်သည် မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ “ငါ ဘာတွေကို တွေးမိပါလိမ့်မလဲ” ဟု သတိရပြီး စိတ်ကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ချုပ်တည်းလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ခင်မောင်သည် စောင်ခေါက်မည်အပြုတွင် မမြ အပါးသို့

ရောက်လာပြီး ...

“ကိုကို ... ထားခဲ့ပါ။ မြ ခေါက်ပါ့မယ်”

ဟုပြောကာ စောင်ကို ခင်မောင်လက်ထဲမှ ဆွဲယူလေ၏။

“မင်းဖေဖေကော ထပြီလား”

“ကြာလှပြီ ကိုကို၊ ဖေဖေ စက်ထဲသွားပြီ”

“ဪ ... ဒါဖြင့် ကိုကို အတော်နေမြင့်သွားပါကလား”

ဟုပြောပြီး ပြတင်းပေါက်အနီး၌ အသင့်မြင်ရသော မျက်နှာသစ် ရေချိုင့်ရှိရာသို့ သွားပြီး မျက်နှာသစ်လေ၏။

မျက်နှာသစ်ပြီး၍ မျက်နှာကိုသုတ်ရန် အိပ်ရာသို့ ပြန်လာသော အခါ မြသည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကိုင်လျက် အသင့်စောင့်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ခင်မောင်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ယူပြီး မျက်နှာကိုသုတ်လေ၏။ မမြက ...

“ကိုကို ရေချိုးပါဦးလား၊ ဂျွန်မ လက်ဖက်ရည်ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ခင်မောင်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပခုံးထက်တင့်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း၍ သွားလေ၏။

ရေချိုးခန်း၌ ဆပ်ပြာခွက်ကိုကြည့်လေရာ ရှိနေကျနေရာ၌ မရှိသည်ကို သိရလေ၏။

ရေချိုးခန်းမှာ လုံခြုံစွာပိတ်ဆို့သော တကယ့်အခန်းမဟုတ်၊ အကွယ်အကာလေးနှင့် ရေချိုးသောနေရာမျှဖြစ်လေရာ လျှို့ဝှက်၍ ချိုးရသော နေရာမဟုတ်သဖြင့် ယောက်ျားများချိုးသည့်အခါ မြင်သာသောနေရာ ဖြစ်လေ၏။

ခင်မောင်သည် ဆပ်ပြာခွက် အဘယ်မှာရှိသည်ကို ရပ်၍ ကြည့်နေခိုက်တွင် မမြသည် ဆပ်ပြာခွက်ကိုယူလာပြီး ...

“ဪ ... ကိုကို ဆပ်ပြာရှာနေသလား၊ မြ ခုတင်က ...”

ဟုပြောပြီး ဆပ်ပြာခွက်ကို ပေးလေရာ ခင်မောင်က လှမ်းအယူ တွင် မမြ၏လက်ကလေးကို အုပ်ခါကိုင်မိသဖြင့် တစ်မိနစ်နီးနီးကြာ၍ သွားသော်လည်း မမြသည် ငြိမ်သက်စွာနေလေ၏။

ထို့နောက်မှ ခင်မောင်က သတိရပြီး “ငါ ဘာကိုလုပ်မိပါသလဲ” ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိ အပြစ်တင်ကာ ဆပ်ပြာခွက်ကိုယူရင်း လက်ကို ရုပ်သိမ်း လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ခင်မောင်သည် ရေစည်ပိုင်းပြတ်အနီး၌ထိုင်ကာ ရေခွက် ကို ကိုင်လျက် စည်ပိုင်းထဲတွင် နစ်မြုပ်ရင်း ရေကို မခပ်သေးဘဲ အချစ် တည်းဟူသော သဲဗွက်ထဲ၌ မိမိသည် နစ်မြုပ်မှန်းမသိ တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်ရတော့မည့်အရေးကို တွေးတောဆင်ခြင် အကြောက်ဝင်လျက် ငါ ဒီအိမ်ကို စွန့်၍ပြေးမှ တော်တော့မည်ဟု စိတ်ထဲတွင် အောက်မေ့မိရှာလေ သတည်း။

ရေချိုးပြီး၍ အိမ်ပေါ်သို့တက်ကာ အဝတ်မလဲမီ ထိုအကြောင်းကို ဆက်လက်တွေးတောရင်း ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်၍နေခိုက်တွင် မမြသည် လက် ဖက်ရည်များ၊ မုန့်များကို ငွေလင်ဗန်းကလေးနှင့် ယူ၍လာလေ၏။

“ဪ ... မြက တယ် ဒုက္ခရှာတာကိုးကွဲ့၊ ကိုကို လာပြီး သောက် မှာပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ မြသည် ပြုံးစနဲနဲနှင့် စကားပြန်မပြောဘဲ အပြစ် ရှိသောကျောင်းသားသည် ဆရာရှေ့၌ ရပ်သလိုရပ်ကာ နေလေ၏။ ထို့ နောက် ...

“ဒါ ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး ကိုကို ...”

“ဒုက္ခမဟုတ်ရင် ... ဘာလဲ၊ အင်း ... သုခလား”

ဟု လွှတ်ခနဲ အလိုလိုထွက်သွားပြီး ဟင် ငါဘာပြောမိပါသလဲ ဟု သတိရလေ၏။

မမြ၏ ထူခြားသော ပြုံးခြင်းသည် တစ်ခန်းလုံးကို နေရောင်ထက် ၍ လင်းစေသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။

“ မြ ဒါမျိုးလုပ်ကိုင်ရတာ ပျော်တယ်၊ သုခတစ်မျိုးပါပဲ၊ ကိုကို မုန့်စားပါ ...”

ခင်မောင်သည် ထောပတ်သုတ်ပြီးသားဖြစ်သော နို့ဘီစကွတ် ကလေးတစ်ခုကို ကိုင်ကာ သေချာစွာကြည့်လျက် အဘယ်အတွက် ဤမျှ လောက် မိမိကို ဂရုစိုက်သည့်အကြောင်းကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး မြ၏ မျက်နှာကိုကြည့်လေ၏။

“ စားပါ ကိုကို၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ ... မြ ဆေးတွေ ဝါးတွေ မတတ်ပါဘူး”

“ဆေးခတ်ဖို့လည်း မလိုပါဘူး ထင်ပါရဲ့”

ဟု ခင်မောင်က ပြန်ပြောမိလေ၏။

ခင်မောင်သည် မိမိ၏စိတ်ကို အဘယ်မျှပင် ချုပ်တည်းစေကာမူ ကံကြမ္မာနှင့် မဟာမိတ်ဖွဲ့ကာ ဒုက္ခကိုရှာဖို့ ကြံစည်၍နေသော နှုတ်လျှာ သည် ကောက်ကာ ငင်ကာ ပြောစရာစကားကလေးများကို လွယ်ကူစွာ တွေ့ပြီး လွတ်ခနဲ ပြောမိလေ၏။ ပြောပြီးတိုင်းလည်း နောင်တရလေ၏။

မြ၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်၍ သွားလေသတည်း။

ထို့နောက် ညက အဖြစ်အပျက်ကိုတွေးပြီး စကားမပြောဘဲ ဆိတ် ငြိမ်စွာနေလေ၏။

“ မြ ညက ဘာလုပ်လာသလဲ၊ ကိုကိုကြောက်လိုက်တာ နောက်ကို ဒီလိုမလုပ်နဲ့နော် ... မကောင်းဘူး”

မမြသည် စကားပြန်၍ မပြောဘဲ ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ်၍ သွားလေ ၏။ ထို့နောက် ...

“ မြ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ဒီကနေ့ မြို့အုပ်လာလိမ့်မယ်၊ မြ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ဒီမြို့အုပ်လက်ထဲက ကယ်မယ့်လူမရှိတော့ဘူး ထင်တာပဲ”

ခင်မောင်သည် စိတ်မကောင်းသော အမူအရာနှင့် လက်ဖက်ရည် ပန်းဇာန်ကိုသာ စိုက်ကာကြည့်၍နေရင်း သက်မကြီးချလိုက်လေ၏။ မြကို မချစ်ဘဲ မသနားဘဲ မနေနိုင်။

တစ်ခါတစ်ရံ စာသင်ရာ၌ သူငယ်မကလေး ကြောက်အောင် စိတ်ဆိုးပြီး မိမိကိုမုန်းအောင် ခက်တရော် တင်းမာစွာ ပြောဆိုသင်ပြရလျှင် တော်လေမည်လားဟု စိတ်၌ ကြံမိလေ၏။ သို့သော်လည်း စိတ်မဆိုးဘဲ မမုန်းဘဲလျက် ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်၍နေမှာကို တွေးတော သနားမိပြန်လေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ဝမ်းနည်းချင် နည်းပါစေ၊ ငါ့ကို သူ အရောမဝင်ရအောင် မျက်နှာကို တင်းတင်းထားပြီး စကားမာမာပြောမည်ဟု ကြံလေ၏။ သို့ပင် ကြံသော်လည်း မြကိုတွေ့ရသောအခါ ခက်တရော် ကြမ်းတမ်းသော အမူအရာကို မသုံးနိုင်ဘဲ နေလေ၏။

ထိုနေ့၌ကား ငါ သူ့ကို မျက်နှာသာမပေး ငါ ကြိမ်းမောင်းသင်ပြမည်ဟု စိတ်ကို တင်းလိုက်လေ၏။

ဤသို့ တင်းသည့်အတိုင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက် အောက်ထပ်၌ စာသင်၍ပေးသောအခါ အတော်ခက်သော မြန်မာစာပိုဒ်များကို အင်္ဂလိပ်လို အပြန်ခိုင်းလေ၏။ မြမှာ အခက်ကြုံ၍ နေ၏။

ထိုအခါ ခင်မောင်သည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး အမူအရာနှင့် မျက်နှာထားကြီးစွာထားလျက် -

“မင်း ... ဒီလိုသင်လို့ ဘယ်တော့တတ်နိုင်မှာလဲ၊ အမှတ်သညာ မထားဘဲကိုးကွ၊ ဒါ ဘာခက်လို့လဲ တစ်ခါပြောရင် မှတ်မိရောပေါ့၊ မင်း တတ်ချင်တဲ့စိတ် မရှိရင် ဘာလုပ် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးပြီး သင်နေသေးသလဲ၊ အခုလိုဖြစ်လျှင် ငါ သင်ပေးရတာ အလကားအပိုပေါ့၊ ဒီလိုဖြစ်လျှင် ငါ သင်မပေးနိုင်ဘူး”

စသည်ဖြင့်ပြောကာ ကိုင်၍ထားသော စာအုပ်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ ဒေါသနှင့် ပစ်ချလေ၏။

မြသည်ကား ပုဆစ်တုပ်ကာ ခေါင်းငုံ့လျက်နေရာမှ ရှိုက်ငိုသော အမူအရာသည် မြင့်ချည် နိမ့်ချည်နေသော ကျောထက်၌ ပေါ်၍လာလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မောင်ဖေသည် ၎င်းတို့သင်သော နေရာအနီး၊ မြေကြီးပေါ်၍ ရပ်ကာ ပြုံးလျက်ကြည့်၍ နေလေ၏။ ခင်မောင်သည်ကား မောင်ဖေက ရယ်မောလျက်...

“ဆရာက တယ်စိတ်တိုတာကိုးကွဲ့၊ တပည့်ကလည်း ကြောက် တတ်တာနဲ့တော့ ဟန်ကျနေပြီ၊ မမြက ကြောက်ရင် မေ့ကုန်ရော ဆရာ ရဲ့၊ မြကလည်း ကြိုးစားမှပေါ့... ဆရာဆိုတာ တတ်စေချင်လို့ ပြောတာ ဆိုတာပဲ ဝမ်းမနည်းနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

မမြသည် ထိုအခါကျမှ မျက်ရည်ကို သုတ်လျက် သိသိသာသာ ဝိုဦး ...

“သိပ်သိပ်ပြီး ကြိမ်းတာပဲ၊ မြက ရိုက်တာ ခံချင်သေးတယ်၊ အခုမှ သင်စရှိသေးတယ်၊ မြ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဒါတွေ နားလည်ပါ့မလဲ”

ဟု ပြောပြီး ထ၍သွားလေ၏။

မောင်ဖေလည်း ခင်မောင်အနားမှာ ထိုင်လေ၏။ ခင်မောင်က ပြုံး ရယ်လျက် မြကို နောက်ကနေ၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

“မင်းက တတ်စေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ သိပ်ပြီး သင်တာဟုတ်ပါရဲ့၊ သို့သော်လည်း နည်းနည်းချော့ပြီး သင်မှဖြစ်မယ်၊ မိတဆိုးကလေးဖြစ် လေတော့ ငါလည်း အလိုလိုက်မိတာပဲ၊ အပြောအဆို ခံလေ့မရှိဘူး ကလေး က စိတ်ငယ်တတ်တယ် ...”

“ဒီကနေ့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး စိတ်အခန့်မသင့်တာနဲ့ ဖြစ်သွား တယ်၊ ကျုပ်စိတ်ကလည်း တယ်ကြီး အဟုတ်မဟုတ်သေးတာနဲ့၊ ဒီလို ဖြစ်တာပဲ မိတ်ဆွေ၊ နောက်မှ သတိထားပြီး ချော့မော့သင်ပေးရမှာပဲ”

“တယ်ကြီးလည်းမချော့နဲ့ အင်မတန်ကြီးလည်း အလိုမလိုက်နဲ့၊ ခပ် တည်တည်ကလေး သင်ပေးတာပေါ့၊ နဂိုက ခပ်ဆိုးချင်ချင်ရယ် ငယ်ငယ် ကတည်းက အားလုံးကဝိုင်းပြီး မှတ်လာခဲ့ကြတာကိုး၊ တစ်ယောက်တည်း လည်းဖြစ်ပြန် လူကုန်သမီးဆိုတော့ မိတဆိုးကလေးလည်းဖြစ်တာနဲ့ ဝိုင်း

ဖျက်ကြတာပဲဆိုပါတော့လေ။ ဒါထက် မြို့အုပ်မင်း ဒီကနေ့ ဒီအိမ်မှာ ထမင်းစားလိမ့်မယ်။ တယ်ပညာကောင်းတဲ့လူ မိတ်ဆွေနဲ့ အသိဖွဲ့ပေးရဦးမယ်”

ဟုပြော၍ ထသွားပြီးလျှင် အစေခံများအား ချက်ပြုတ်စီမံရန် အမိန့်ပေးပြီး သမီးထံသွား၍ စာကိုကြိုးစားသင်ရန် ဖျောင်းဖျပြောဆိုပြီး မြို့အုပ်မင်း လာမည့်အကြောင်း ပြောလေ၏။

“မြို့အုပ်လာရင် မြ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးမှာ မမေရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖအေဌာစံခု သမီးတစ်ခုပဲရှိတယ် ... ဒီတော့ သမီးက ကြည့်ရှု၊ အစေခံများ ခိုင်းစေ ဧည့်ဝတ်ကျေအောင်လုပ်ရမပေါ့။ သမီးရှေ့ကို လူလုပ်ဖို့ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဂုဏ်သရေရှိ မိကောင်းဖခင် သမီးပီသစွာ လူ့အသုံးအနှုန်း အပြောအဆို အပေါင်းအသင်းများကို တတ်အောင်သင်ဖို့ရှိသေးတယ်၊ အခုလို ရူးရူးပေါပေါ ကလေးလို နေလို့မဖြစ်ဘူး”

စသည်ဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ စကားပြောဆို၍နေကြစဉ် လူညံပိန်ပိန်ပါးပါး အပျော်အပါးကြောင့် အသားခြောက်လျက် ယဉ်စစသဏ္ဍာန်ရှိသော အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိ မြို့အုပ်မောင်ကြားသည် အိမ်သို့ ရောက်လာလေ၏။

ခင်မောင်သည်ကား ၎င်းကို မြင်မြင်ချင်း ယင်း၏စရိုက်ကို အသွင်ဖြင့်သိလေ၏။

စက်သူဌေး မောင်ဖေသည်ကား ၎င်းလူ၌ ဘီအေနှင့် ရာထူး၏ဂုဏ်ကြောင့် နေ့ခင်းကြီးပွားတိုးတက်မည့် အလားအလာတို့ကိုသာ မြော်မြင်ကာ မောင်ကြား၏ သဏ္ဍာန်၌ အပြစ်အနာတို့ကိုမမြင် ကျက်သရေ အရောင်အဝါတို့ကိုသာ မြင်လျက်နေသဖြင့် ၎င်းကိုမြင်သောအခါ အားရဝမ်းသာ ကြည်ဖြူစွာ နှုတ်ဆက်ရင်း ထိုင်ရာမှထ၍ သွားလေရာ ခင်မောင်လည်း မောင်ဖေ၏အပါး၌ ပါသွားလေ၏။ မမြသည်ကား ပေါ်၍မလာဘဲ နေလေ၏။

မြို့အုပ်မင်းကား အိမ်ဦးခန်းရှိ စားပွဲကုလားထိုင်များသို့ ပင့်၍ ခေါ်ပြီး စားပွဲ၌ ဝိုင်းရံထိုင်ကြရာ မောင်ဖေက ခင်မောင်ကို မြို့အုပ်နှင့် အသိဖွဲ့၍ ပေးလေ၏။ ခင်မောင်နှင့် မြို့အုပ်လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်ကာ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ မြို့အုပ်သည်ကား ပြုံးမျှ မပြုံးချေ။

ခင်မောင်သည် မြို့အုပ်ကို မသိမသာ အကဲခတ်လေ၏။ အကယ်၍ အပျော်အပါးလိုက်စားခြင်း မလွန်ချေက ထိုလူသည် ပြည့်ဖြိုးစိုပြည် အသားအရေကောင်းလျက် အတော်ပင်ကောင်းသော ရုပ်လက္ခဏာရှိမည်ကို ခင်မောင်တွေးမိလေ၏။

သို့သော်လည်း မခိုင်မမြဲ အမြဲပွင့်၍နေသော နှုတ်ခမ်းများ မငြိမ်မသက် မတည်မကြည်သော မျက်လုံးများကိုလည်း ခင်မောင်သတိထားမိလေ၏။ အကြောင်းမူကား မိမိချစ်လှသော တပည့်မကလေးအတွက် မှန်းထားသော ယောက်ျားဖြစ်လေရာ အဘယ်ကဲ့သို့သော သူဖြစ်မည်ကို ခင်မောင်သည် အကဲခတ်ဘဲ မနေနိုင်ချေ။

သို့အကဲခတ်ရာ၌ မမြဲအတွက် စိတ်အားမတက်စရာ အချက်တွေကို တွေ့ရလေရာ အတော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာလေသတည်း။

မြို့အုပ်ရောက်၍လာခြင်းသည် သူဌေးမောင်ဖေ၌ ဝါနာမင်းကြီးလာသလောက် အရေးကြီး၍ နေလေ၏။ အစေခံများအား လက်ဖက်ရည်များ၊ မုန့်များ ပြင်ဆင်ရန် ခိုင်းလေ၏။ မိမိ၏ အခန်းသို့သွားပြီး မကြာမီ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်၊ စီးကရက်၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက် စားစရာများ ရောက်၍ လာလေ၏။

မြို့အုပ်သည်ကား မိမိကြိုက်နှစ်သက်သောအရာ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပါသည်ကို မြင်ရသောအခါ စိတ်ထဲ၌ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်၍ သွားလေ၏။ အကြောင်းမူကား ဝီစကီ ဘရန်ဒီမပါသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ဟူသမျှ ဆာဒါအကြမ်း အဖြူထည်လက်ဖက်ရည်ကဲ့သို့ သဘောထားသူ ဖြစ်လေ၏။

သို့သော်လည်း သူဌေးက သောက်ပါ စားပါဟု ပြောသောအခါ

မဇ္ဈိမဗုဒ္ဓါ၊ မသောကဗုဒ္ဓါသဖြင့် သောကရ စားရမှာကို မရဲသောအမူအရာ အဘယ်လိုဟာမျိုးပါလိမ့်ဟု ဆင်ခြင်သည့်အသွင် လက္ခဏာမျိုးနှင့် စမ်း တဝါးဝါး စားသောက်လေ၏။ မိမိက စကားများစွာမပြော မောင်ဖေ ပြော သော စကားများကိုသာ ခေါင်းညိတ်ကာ လိုက်လေ၏။

ခင်မောင်ကိုမူကား တစ်ခါတစ်ခါမျှသာ ကြည့်လေ၏။ သို့ကြည့် ရာ၌လည်း လူကိုကြည့်ပုံမျိုးမဟုတ်၊ အသက်မရှိသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုခု ကို ကြည့်သည့်နည်းမျိုးနှင့် ကြည့်လေ၏။

မောင်ဖေသည်ကား မိမိ၏အလုပ်အကိုင်အကြောင်းကို များစွာ ပြော လေ၏။ မြို့အုပ်မင်း စကားများစွာ မပြောသည်ကို မောင်ဖေ၏ စိတ်၌ လေးနက်၍ အနှစ်သာရပြည့်ခြင်းတစ်မျိုးဟု မှတ်ထင်အယူရှိလေ၏။

မြို့အုပ်မင်းမှာမူကား ယောက္ခမလောင်း အနံ့ရမှာစိုးသဖြင့် ထိုနေ့ နံနက်ဘက်အတွက် ဝီစကီသေစာ မပြည့်အောင် ဝေရာမဏိလုပ်၍ လာရ ခြင်းကြောင့် စတင်အခိုး တစ်မျိုးညွှဲကာ လေးအားမသန်သောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

မောင်ဖေသည် မိမိ၏အလုပ်အကိုင်များအကြောင်းကို ပြောရာမှ အိမ်မှုရေးရာအကြောင်းကို ရောက်လေရာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး မမြဘက်သို့ စကားဆက်လျက် ၎င်းအား မောင်ခင်မောင်ကား အင်္ဂလိပ် စာ သင်၍ပေးနေကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါကျမှ ခင်မောင်ကို ကြည့်သော မြို့အုပ်၏မျက်လုံးများ၌ အသက်ဝင်ကာ ခင်မောင်သည် ကျွန်းတိုင် သစ်သားမဟုတ် လူဟုတ် ကြောင်းကို သတိရသလို ဖြစ်လေ၏။

သို့သော်လည်း ၎င်း၏မျက်လုံးများ၌ မယုံသင်္ကာဖြစ်ပြီး ဤလူဟာ အင်္ဂလိပ်စာ ချောက်ချီးချောက်ချက်နှင့် တောနယ်ကိုလျှောက်ကာ ကြားဝါ လိမ်လည်သော ဆရာတစ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်ရှုတ်ချသော အသွင် ရှိလေ၏။

ခင်မောင်သည်ကား စကားမပြောဘဲ နေလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေ

ခင်သည် ခင်မောင်၏အကြောင်းကို အနည်းငယ်ပြောပြလျှင် ခင်မောင်က မိမိအကြောင်းကို စကားရောက်သဖြင့် အထောက်အခံသဘောနှင့် အဖြစ်အပျက်ကို ပြော၍ပြကာမှ မြို့အုပ်၏မျက်နှာ၌ ယုံကြည်စိတ်ပေါ်လာပြီး လက်ကို ပေးလေ၏။

ခင်မောင်က ဆွဲကိုင် နှုတ်ဆက်ရာ အေးစက်စက်နေသော မြို့အုပ်၏လက်မှာ မထက်မသန် မခိုင်မြဲ စိတ်ထဲမပါ ပေါ့ဆဆ နှုတ်ဆက်ခြင်း မျှဖြစ်သည်ကို သိရလျက် ၎င်း၏လက်ကို ကိုင်ရခြင်း၌ မြွေကင်းသတ္တဝါ တစ်မျိုးကို ကိုင်ရသလိုဖြစ်လျက် စိတ်ထဲ၌ မသန့်သလိုဖြစ်၍သွားလေ၏။

ထို့နောက် ခင်မောင်အား ရန်ကုန်မြို့၌ရှိသော မိမိ၏ အသိအကျွမ်း ဖြစ်သည့် လူကုံထံအချို့အကြောင်းကို မေးစပြုလေရာ ခင်မောင်၏ ဖြေစကားများကိုထောက်သဖြင့် မိမိထက်ပင် အသိမိတ်ဆွေ များကြောင်းကို သိသဖြင့် အပြင်အပ ဖော်ရွေသောအသွင်ကိုပြသော်လည်း စိတ်က မကြည်ဖြူ ဤအိမ်၌ ဤသားနားသော လူတစ်ယောက်ရောက်၍နေခြင်းဟာ မိမိနှင့် မမြဲအကြား၌ အနှောင့်အယှက်များဖြစ်မည်လားဟု တွေးတောပူပန်သည့် စိတ်မျိုးပေါ်ပေါက်၍ လာလေ၏။

ခင်မောင်၏ အမူအရာအပြောအဆို၌လည်း မိမိကို များစွာလိုလားဟန်မရှိသည့် အသွင်ကိုသိမြင်လေ၏။

သို့သော်လည်း မိမိက မြို့အုပ် သူက ဆပ်အင်စပိတ်တော်ရာကျ ဟူသော ခြားနားခြင်းအခြေအနေကို ထောက်သဖြင့် မိမိကသာ အရေးသာမည်ကို ယုံကြည်စိတ်ချ၍ နေလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဖေက မမြဲအကြောင်းကို ပြောရာ၌ မြို့အုပ်မင်းအား ...

“ကိုင်း ... မြို့အုပ်မင်း နှမ အင်္ဂလိပ်စာ တော်တော်ကလေးများ နေရာကျပါ့မလားဆိုတာ မေးမြန်းစစ်ဆေးကြည့်စမ်းပါ”

ဟု ပြောပြီး ...

“မမြရေ ဟဲ့ ကလေးမ ... လာပါဦးဟဲ့ ဟောသည် နင့်အစ်ကိုကြီး က သင်တဲ့စာများ ကြည့်ချင်လို့တဲ့ လာစမ်းပါဦး လဟဲ့”

ဟု ခေါ်လေ၏။ မမြသည် အတန်ကလေးကြာသောအခါ မရဲတရဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာနှင့် စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း၍ လာလေ၏။

လှေကားပေါ်မှ ခင်မောင်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လေ၏။ မမြ မိမိကိုကြည့်သည်ကို ခင်မောင်သည် သတိထားလိုက်မိ၏။ မြို့အုပ်သည် လည်း ခင်မောင်ကို မသိမသာ အကဲခတ်၍နေသူဖြစ်လေ၏။

ခင်မောင်သည်ကား မျက်နှာ၌ မမြနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားသောအသွင်ကို မဖြစ်ပေါ်စေဘဲ ဆရာတို့၏အသွင် ဣန္ဒြေနှင့်သာ နေလေ၏။ သို့ဣန္ဒြေရရ မျက်နှာမပျက်နေနိုင်ခြင်းမှာလည်း မမြသည် ၎င်းမြို့အုပ်ကို အတုတ်တကယ် မလိုလားမကြည်ဖြူကြောင်းကို သိရသည့် ပြင် လှေကားမှဆင်း၍ လာရာ၌ မိမိ၏မျက်နှာကိုလှမ်း၍ ဂရုစိုက်သော မမြ၏ မျက်လုံးများ၌ ကြောင့်ကြပူပန်ခြင်း၏ အရိပ်အရောင် အသွင်အပြင် ကို သိသာထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုအသွင်အပြင်သည်ကား “ငါမြို့အုပ်ကို လေးစားဂရုပြုသည်ဟု ကိုကို၏စိတ်ထဲမှာ မတော်တဆ မှောက်မှား မှတ်ထင်ခြင်းဖြစ်လေမလား” ဟူသော ကြောင့်ကြ ပူပန်ခြင်း၏ အရိပ်အရောင်ဖြစ်သည်ကို သိရလေ၏။

မမြသည် ၎င်းတို့၏အပါးသို့ ရောက်၍လာလေ၏။ မနီးမဝေး၌ မရဲတရဲ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြစ်ကာ နံရံကို ဘေးတိုက်မိလျက် မည်သူကို မျှ မကြည့်ဘဲ စားပွဲကိုသာ စိုက်လျက် ကြည့်၍နေလေ၏။

“လာလဟယ် ... တယ်ကြောက်တတ် ရှက်တတ်တာကိုးကွဲ့၊ မိန်း ကလေးဆိုတာ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိ ရတာပဲ၊ သို့ပေမယ့် အကြောင်းမဲ့ ကိုယ့် မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲနဲ့ မကြောက်ရဘူးသမီးရဲ့”

ဟု အားပေးလေ၏။
မြို့အုပ်သည် ပြုံးလျက် မမြ၏မျက်နှာကို မွတ်သိပ်ဆာလေ၏

ကြောင်၏ပမာ ကြွက်အစာကို မြင်ကာ တပ်မက် လောဘဇောတက်သည့် အသွင်အပြင်မျိုးနှင့် ကြည့်လေ၏။

မမြသည်ကား မြို့အုပ်ကို မကြည့်ဘဲ လက်ထဲရှိ စာအုပ်ကိုသာ ကိုင်လှန်ဖွင့်လှစ်ရင်း စာရွက်များပေါ်၌ လှပသောလက်ချောင်းကလေးများကို ကစားရင်း ဖခင်၏ ကုထားထိုင်နောက်နားသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ကပ်၍ လာပြီး လက်တစ်ဖက်နှင့် ကူးလားထိုင်နောက်မိကို ကိုင်လေသတည်း။

မြို့အုပ်မှာ များစွာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်၍ လာလေ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေရာရွေ့သလိုဖြစ်လေ၏။ မိမိ၏မျက်နှာ၌ နှိမ်နင်းလျှို့ဝှက်၍မရအောင် တက်၍ ကြွ၍လာသော ဇောဆန္ဒဒီလှိုင်းအဟုန်ကို ပပျောက်အောင် ကြိုးစား၍ မရလောက်သဖြင့် စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းယူကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှိပြီး မျက်နှာကိုမော့လျက် အိမ်အပေါ်ဆင့် ရက်မများ ဆင့်များကိုကြည့်ပြီး စီးကရက်မီးခိုးများကို သဘောခေါင်းတိုင်မှလွတ်သလို လွတ်လေ၏။

သို့မျက်နှာကို စားပွဲပေါ်မှ အထက်သို့ပင့်မြှောက်ရာတွင် ၎င်း၏ လျင်မြန်သော မျက်လုံးအရှိန်သည် မမြ၏ ဝင်းပပနှင့်ကျက်သရေရှိလှသော မျက်နှာပေါ်၌ တစ်စက္ကန့်မျှ ရပ်နား၍ သွားလေသတည်း။

ခင်မောင်သည်ကား “မြေ့ မြေ့ချင်း ခြေကိုမြင်သည်” ဟူသော စကားအရ မမြတည်းဟူသော ရူပါရုံမီးတောက်၌ အကင်ခံရသော မြို့အုပ်တည်းဟူသော အသားခြောက်မှာ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှား အဘယ်ပုံ ခိုးပတ်ကနေသည်များကို သတိထားမိလေ၏။

“စာသင်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ မှန်းစမ်း ဘာစာအုပ်လဲ”

ဟုဆိုကာ လက်ကို ဆန့်ကမ်းလေ၏။ မမြသည် စာအုပ်ကိုပေးရင်း

“သေသေချာချာ သင်ရတာ တစ်လလောက် ရှိပါသေးတယ်”

“သင်နေတာ ၈ လ လောက်ရှိနေပြီ မြို့အုပ်မင်းရဲ့ သို့သော်လည်း ဆရာရယ်လို့ မရှိခဲ့ဘူး၊ တစ်ခါတလေ စက်ထဲက စာရေးကြီးက ပြပေးတယ်၊ အခုမှ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ရောက်လာတာနဲ့ ကျကျနနသင်ရတယ်ဆို

ပါတော့”

မြို့အုပ်သည် စာအုပ်ကို ကိုင်လှန်ပြီး ...

“စာအုပ်က တော်တော်မြင့်ပါကလား” ဟု ပြောပြီး မမြအား စာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ခိုင်းလေ၏။ မမြသည် အပါး၌ ရပ်ကာ ဖတ်ရလေ၏။ မမြသည် ၎င်းမြို့အုပ်၏အပါး၌ ရပ်ရသည်ကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လေ၏။

မြို့အုပ်သည် မမြ၏မျက်နှာကို မကြာမကြာ စတိုင်ပါပါနှင့် ကြည့်ရာ မမြမှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လျက် ၎င်းမြို့အုပ်၏ မျက်လုံးများသည် မိမိ၏မျက်နှာကို မီးတောက်မီးလျှံပမာ ရှို့မြိုက်သည်ဟု စိတ်၌မှတ်ထင်ကာ မကြည်မသာဖြစ်လေ၏။ မြို့အုပ်၏အပါး၌ ရပ်ရခြင်းမှာ မမြ၏ စိတ်၌ ဝန်လေးခြင်းဖြစ်သဖြင့် စာလုံးများကို မမြင်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ အလွယ်ဆုံးသော စာပိုပင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ချောမောစွာ မဖတ်နိုင်ဘဲ နေလေ၏။

၎င်း၏ မကြည်သာသော မျက်နှာကို မြို့အုပ်သိမြင်လေ၏။ မောင်ဖေလည်း သတိထားမိလေ၏။ ခင်မောင်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်နောက်ကို မှီကာ တင်ပျဉ်ချိတ်လျက် မိမိရှေ့တည့်တည့်တွင်ရှိသော ပြတင်းပေါက်ကိုသာ စူးစိုက်ကာကြည့်ရင်း စီးကရက်ကို ဖွာ၍နေလေ၏။

သို့နေရင်း မြို့အုပ်မေးသော ပြောသော စကားများ၌ မမြနားထောင်၍ ကောင်းအောင် ပြုလုပ်ပြောဆိုသည့် လုပ်သံကို သိရသဖြင့် ထိုမြို့အုပ်၏ လည်မျိုကို ကိုင်ဖျစ်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ပစ်၍ချလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟု တစ်ခါ နှစ်ခါ စိတ်အကြံပြုမိလေသတည်း။

မြို့အုပ်၏ စကားများ၌ မမြနှင့် များစွာအကျွမ်းဝင်နေသော အနေစကားအသုံးအနှုန်းများပါရှိလေရာ ထိုစကားများသည် မမြ၏ ကျော၌ အစိမ်းတစ္ဆေပတ်သလို ချမ်းခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်လေ၏။

မောင်ဖေသည် မမြ၏ မကြည်သာခြင်းကို သိမြင်လေ၏။ ခင်မောင်၏ မျက်နှာကို တစ်ခါ နှစ်ခါကြည့်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြည့်သည်ကို ခင်မောင်၏ လျင်မြန်သောမျက်လုံးများသည် မြင်သိလိုက်၏။ အဘယ့်

အတွက် ဤကဲ့သို့ကြည့်ပါသလဲဟု စိတ်၌ တွေးမိလေ၏။ သို့သော်လည်း ဆက်ကာ မတွေးဘဲ အမှတ်တမဲ့ နေလိုက်လေ၏။

စာဖတ်၍ ပြီးသောအခါ မမြသည် စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး မည်သူ့အပြောကိုမှ မစောင့်ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူက မိမိ၏သမီး အရှက်အကြောက်ကြီးကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ မြို့အုပ်၏စိတ်ထဲ၌မူ မိမိနှင့် မှန်းထားကြောင်း မမြ သိသဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်၍နေသည်ဟု မှတ်ထင်လေ၏။ မောင်ဖေ၏စိတ်၌လည်း ထိုအတူ တွေးမိလေ၏။

မမြမှာမူ မြို့အုပ်၏အပါး၌ ခေတ္တမျှရပ်ရသည်ကို အကြာကြီး မှတ်ထင်လိုက်၏။ မြို့အုပ်၏အငွေအသက်သည် မိမိအပေါ်၌ မှိုင်းလက်နက်ပမာ ဆိုးရွာသည်ဟု မှတ်ထင်ကာ စာအုပ်ကိုပစ်ချ၍ အိပ်ရာနံဘေး၌ရှိသော အော်ဒီကလုံးရေမွှေးကိုရှု၍ ဦးခေါင်း၌ ဆွတ်ပြီးလျှင် အသက်ရှူမဝသလိုလိုဖြစ်ကာ အိပ်ရာ၌ လှဲ၍နေလေ၏။

“ဒီလူနဲ့ ငါ့ကို ပေးစားရင် ဧကန်သေရလိမ့်မယ်” ဟု တွေးတောကာ မော့၍ နေလေသတည်း။

မောင်ဖေ၏စိတ်၌ နောက်ထပ်မံ အတွေးပေါ်လာပြန်သည်မှာ ခင်မောင်နှင့်တွေ့စက မမြသည် ဤကဲ့သို့ ကြောက်ရှက်သောအသွင်မရှိ။ ခင်မောင်နှင့် တစ်ခုခုများဖြစ်လေသလားဟူသော အတွေးဖြစ်လေ၏။ သို့သော်လည်း ခင်မောင်၏ ရိုးသားပုံကို စဉ်းစားမိသောအခါ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်နိုင်ဖို့မရှိဟု စိတ်ချလိုက်လေသတည်း။

မီးဖိုချောင်၌ရှိသော မျက်လုံးနှစ်လုံးသည်ကား အကြောင်းအရာကို မောင်ဖေထက် ပို၍သိလေ၏။ အကြောင်းမူကား ခင်မောင်ရောက်လာကတည်းက မမြ အဘယ်ပုံ အနေအထိုင်ပြောင်းသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ခင်မောင်နှင့် စာသင်ရသည့်အခါတိုင်း မမြမှာ အဘယ်မျှလောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်သာသာ ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ဤမြို့အုပ်နှင့် တွေ့သောအခါ ဘယ်ပုံတစ်မျိုးဖြစ်သည်ကိုလည်းကောင်း ထိုမျက်လုံးနှစ်

လုံးသည် ဒိုင်ယာရီလို အမှတ်အသားပြု၍ ထားလေ၏။ အကြောင်းမူကား မမြနှင့် မောင်နှမနှစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ အောင်ကဲသည် ထိုအိမ်၌ ထမင်း စားကျွန်ခံလုပ်ကာ မီးဖိုချောင်၌ အပတ်တကုတ် အလုပ်လုပ်ကိုင်၍ နေသည်မှာ မမြအပါးမှာ မခွာနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ရှာလေသတည်း။

မီးဖိုချောင်၌ အခြားအစေခံမိန်းမများရှိကြသော်လည်း အောင်ကဲသည် ထိုမိန်းမများအနက် တစ်ယောက်မှ မိမိနှင့်အဖက်မတန်ဟု သဘောရရှိလေ၏။ အကြောင်းမူကား မမြ၏ ကွယ်လွန်သော မိခင်ဘက်က စပ်လိုက်လျှင် သူဌေး မောင်ဖေနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်ဖြစ်၍နေလေရာ သူဌေးအဖွဲ့အသက်ပါသူဖြစ်ကြောင်း မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာသိလေ၏။

မြို့အုပ်နှင့် မမြ စပ်ထားကြောင်း၊ ဖခင်ဖြစ်သူက စပ်သော်လည်း မမြမှာ ရှိန်းရှိန်းဖိန်းဖိန်းမျှ မဖြစ်ကြောင်း၊ မြို့အုပ်နှင့်ပေးစားလျှင် ရေထဲခုန်ဆင်း၍ သေမည်ဟူသော မမြ၏ စကားများကိုလည်းကောင်း၊ ကြားသိဖူး၏။ ယနေ့ မြို့အုပ်နှင့်တွေ့ရာ၌လည်း မမြ၏ မျက်နှာထား အဘွယ်ပုံရှိသည်ကို သတိထားမိလေ၏။

အောင်ကဲ၏စိတ်၌ကား မြို့အုပ်သာ မိမိ၏ ရန်သူဖြစ်သည်ဟု သဘောရလေရာ မြို့အုပ်ကို မမြ မကြိုက်ကြောင်း သိရခြင်း၌ အောင်ကဲ၏စိတ်ထဲမှာ မိမိ၏အတွက်ပဲဟု အခါခါသဘောရခဲ့လေ၏။ ခင်မောင်မှာမူ ဤအိမ်၌ ကပ်စား ရပ်စားဖြစ်သဖြင့် မိမိထက်ပင် အခြေခံမဲ့သည်ဟု သဘောရလျက် ခင်မောင်၏ ရန်ကို ခွင်းနှံရန် မခက်ဟု စိတ်ချ၍ထားလေ၏။ အကြောင်းမူကား မိမိမှာ ခင်မောင်ထက် ငယ်ဂုဏ်ရှိသည်ကို သိလေ၏။

အစေခံခေါင်း ဒေါ်စာဥကလည်း “ဆွေချင်းထပ် မြတ်၊ မျိုးချင်းခြံလုံ” ဟူသော စကားကို အကိုးအကားပြုကာ အခါခါ အားပေးလေ၏။ မမြ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အောင်ကဲ စိတ်မန့်မှန်းသိသဖြင့် အရောဝင်လေ၏။

ထို့နေ့မှာ မြို့အုပ်မင်းသည် ဤအိမ်၌ အရက်မပါ ဆာဒါနံနက်စာ

ကို အနိုင်နိုင်အားထုတ်ကာ စားပြီးနောက် မောင်ဖေနှင့် အတန်ငယ် စကား
ပြောဆိုပြီး ပြန်၍သွားလေရာ ခင်မောင်ကိုမှ နှုတ်ဆက်၍ ဓသွားချေ။

အခန်း(၃)

မြို့အုပ်ထွက်သွားပြီးနောက် အောင်ကဲက အစေခံခေါင်း ဒေါ်စာဥ
ထံသို့ ကပ်ပြီးလက်ကုတ်ကာ

“အဒေါ် ပွဲထဲက ရနိုးဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ၊ သူတို့အစား
ကျွန်တော် ရှက်လိုက်တာ အဒေါ်ရယ် ...”

“မင်းက ဘာရှက်တာနေရတာလဲ”

“ဟိုလူနှစ်ယောက်အစားပေါ့ အဒေါ်ရဲ့၊ ဪ ... အောင်ကဲ ...
အောင်ကဲ မင်းမှာ ရန်သူတွေ တယ်များပါကလား အောင်ကဲရယ် ... အဟိ”
ဟု ပန်ကန်းဆေးရင်း ပြောလေ၏။

“ဘာရန်သူတွေလဲကွဲ့”

“အိုး ... အဒေါ်က သိပဲ မသိသေးဘူးလား၊ တယ်နတာကိုး၊ လေး
တင်ပွဲ ခံရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ မင်းသားကလေးမှာ ဘီလူးတွေဝိုင်းနေ
သလိုဖြစ်နေတာပဲ၊ နို့ပေမယ့် ဇာတ်ထဲများမှာတော့ ဘီလူးတွေ ဘယ်
လောက်များများ မင်းသားက နိုင်တာပဲ၊ အခုတော့ မင်းသားကလေး ကို
အောင်ကဲမှာ ဘီလူးနှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေပါကော ဒေါ်စာဥရဲ့”

“ဪ ... ကိုအောင်ကဲ၊ မင်းသားကလေးမှာ ဘယ်က ဘီလူးရန်သူ
တွေနဲ့ တွေ့နေရသလဲ”

“ဟို ... မြို့အုပ်နဲ့ ဟိုဆရာဆိုတဲ့လူပေါ့၊ လူတွေကဖြင့် ဇော်တွေချည်းပဲ၊ မြအတွက် သူတို့အချင်းချင်း စောင်နေကြတယ် အဒေါ်ရဲ့၊ သိပ်ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲ၊ ငုံးဆူ လူမသိဆိုတာလို အောင်ကဲ စပ်ကြားထဲက ဆူနေမှန်း သူတို့မသိရှာတော့ ရူးနေကြတာပဲ”

“ဪ ... ဒီလိုလား အေးအေး အဟုတ်သားပဲ၊ ဒါထက် အောင်ကဲရေ ... စဉ်အိုးမှာ ရေကုန်နေပြီကွဲ့၊ ရေတစ်ထမ်းလောက်ကွယ် အဒေါ်မအားလို့ပါ ခပ်မြန်မြန်ကလေး ... အောင်ကဲရေ မတော်တဆ မင်းရေထမ်းတာကို မမြ မြင်သွားရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး အဒေါ်ကို ဆူမှာလည်း စိုးရသေးတယ်ကွဲ့”

“မမြင်အောင် ထမ်းတာပေါ့ အဒေါ်ရယ် ဟုတ်တယ် အဒေါ် ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်တာကို သူ မကြည့်နိုင်ရှာဘူး၊ ကျွန်တော်က အကဲခတ်ကြည့်တယ်”

အောင်ကဲသည် ဒေါ်စာဥ၏ စကားနှင့် အားတက်ပြီး ရေတစ်ထမ်းမက မီးဖိုရုံအိုးတွေ ခွက်တွေမှာ မြစ်ရေလျှံ၍ ကျသွားပြီးနောက် ကျန်နေရစ်သလို အကုန်အစင် ရေပြည့်၍နေကြလေ၏။

မမြ မမြင်အောင် တိတ်တိတ်ထမ်းပေးပါမည်ဟု ပြောသော်လည်း မိမိရေထမ်းသည်ကို မမြ မြင်ရလျှင် အသနားသာ၍ ပိုပြီးအချစ်မှာ အမြစ်သာ၍ စွဲမှာပဲဟု စိတ်ထဲမှာ အောက်မေ့ကာ မမြမြင်အောင် တမင်သက်သက် ရေအိုးများစွာ ထမ်းခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။

မမြသည်ကား မြို့အုပ်ရောက်လာခြင်းအတွက် စိတ်လက်မကြည်မသာဖြစ်ကာ မိမိ၏အခန်းအိပ်ရာတွင် ပက်လက်လှန်လျက် “ဒီမုန်းစရာကောင်းတဲ့ မြို့အုပ်ကို ငါ အဟုတ်တကယ်ယူရတော့မှလား၊ မြွေပွေး မြွေဟောက်နှင့်တူသော ၎င်း၏ကြောက်စရာကောင်းသော လက်မောင်းများထဲမှာ ငါသည် တကယ်ပင် ပတ်ရစ်မွေ့ယမ်းခြင်းကို ခံရတော့မှာလား”

စသည်ဖြင့် တွေးတောဆင်ခြင်ကာ ရင်ထဲမှာ မီးဝင်၍ တောက်လျက်နေလေသတည်း။

ထိုနေ့မှစ၍ မြို့အုပ်မင်းသည် အိမ်ကို မကြာမကြာ ရောက်လေ၏။
 ရောက်သည့်အခါတိုင်း မမြကို အင်္ဂလိပ်စာ စစ်ဆေးမေးလေ့ရှိရာ မမြမှာ
 ၎င်းလာသမျှသော နေ့များ၌ အသူရကာယံတိုင်းပြည်ကို ရောက်လာသကဲ့
 သို့ဖြစ်လေ၏။ မြို့အုပ်သည် မမြကို စစ်မေးရုံမက ခင်မောင်သင်ပြသော
 နည်းလမ်းများကိုပင် အပြစ်ရှာစပြုလေ၏။ မမြ၏စိတ်၌ ခင်မောင်ကို
 မသိမသာ အထင်အမြင်သေးခြင်း ဖြစ်စေနိုင်သည့် စကားများကို အသုံး
 ပြုလေ၏။

ခင်မောင်မှာမူကား ... မမြအပေါ်သို့ ညွတ်ယိမ်းသောစိတ်၏ တိုး
 တက်ခြင်းအရှိန်ကို အနိုင်နိုင်ချုပ်တည်းကာ မကြာမီစွန့်ခွာ၍ သွားဖို့ရန်
 သန့်ဋ္ဌာန်ချပြီးဖြစ်လေရာ မိမိအပေါ်၌ မမြ အထင်အမြင်သေးလျှင် မိမိ၏
 လွတ်မြောက်ခြင်းလမ်းသည် သာလွန်လွယ်ကူဖို့ရှိသည်ဟု အောက်မေ့ကာ
 မြို့အုပ်အပေါ်၌ အဘယ်သို့မှ သဘောမထားရုံမက မိမိကို ဤကဲ့သို့အကဲ
 ယုတ်အောင် ကြိုးစားခြင်းသည် မိမိကောင်းဖို့ဖြစ်သည်ဟု သဘောထား
 ကာ တစ်နည်းအားဖြင့် မြို့အုပ်ကို ကျေးဇူးတင်လေ၏။

ထိုကဲ့သို့ နေရာ၌ မမြစိတ်မှာ မြို့အုပ်၏လက်မှ လွတ်အောင် ကယ်
 နိုင်သူသည် ခင်မောင်သာဖြစ်သည်ဟု အားကိုးပြုပြီးလျှင် ခင်မောင်ကို
 တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမို၍ အစိုးရအောင် ရူပါရုံဓာတ်အစွမ်းဖြင့် အနည်း
 နည်း ညှဉ်းပန်းလေ၏။

ခင်မောင်သည်ကား ရှေးကနှင့်မတူ မမြအပေါ်၌ မျက်နှာသာမပေး
 တိုး၍သာတည်မြဲလျက် မိမိ၏ စိတ်နှလုံးကို ဣန္ဒြေတည်းဟူသော ကျုံး
 မြောင်း ခံတပ်တို့ဖြင့် ခိုင်လုံအောင်ပြုလေ၏။ သို့ခိုင်လုံအောင် ပြုလေလေ
 မမြ၏စိတ်ထဲ၌ ခင်မောင် အဖိုးတန်လေလေဖြစ်လျက် ခင်မောင်၏ရှေ့
 သို့ရောက်သည့်အခါတိုင်း မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းရုပ်ကို ဆောင်ရှာလေ
 သတည်း။

တစ်နေ့သ၌ အိမ်မှာ မည်သူမျှမရှိ၊ ခင်မောင်တစ်ယောက်တည်း
 သာ ရှိလေ၏။ မမြသည်ကား အိမ်နောက်ဖေးရှိ ဒေါ်စာဥ၏ တင်းကုတ်

ကလေး၌ ဒေါ်စာဥနှင့် စကားပြော၍နေလေ၏။ အောင်ကဲမှာ စက်ထဲ၌ အလုပ်လုပ်၍နေလေ၏။

ခင်မောင်သည်ကား တစ်ကိုယ်တည်း အိမ်ခေါင်းရင်းရှိ ပက်လက် ကုလားထိုင်၌ စာဖတ်၍နေလေသတည်း။ သို့ စာဖတ်၍နေခိုက်တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလေ၏။ ခင်မောင်သည် မိုးပက်သဖြင့် ခေါင်းရင်းက အပေါက်ကို ထ၍ပိတ်လေရာ ထိုအခါ မှောင်၍သွားသောကြောင့် စာကို မဖတ်နိုင်သဖြင့် စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး နဖူးထက်တွင် လက်တင်လျက် မှေးမှိတ်ကာ မိမိ၏ထူးခြားသော အခြေအနေကို ဆင်ခြင်၍နေလေသတည်း။

ထိုအခိုက်တွင် မမြသည် ကျောက်ကာဗန်းကလေးတစ်ခုနှင့် ဦးခေါင်းကိုဆောင်းကာ အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ လာလေ၏။

ခင်မောင်သည် မမြင်ဟန်ဆောင်၍ နေလေ၏။ မမြသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

အတန်ငယ်ကြာသောအခါ အောက်သို့ဆင်းလာကာ ခင်မောင်၏ အပါးသို့ ကပ်လာပြီး ...

“မြ မမှီလို့ အပေါ်မှာ မိုးတွေ အများကြီးစိုနေတယ်၊ လာ လုပ်ပေးစမ်းပါ ...”

ဟု ပြောပြီး လှည့်သွားရာ ခင်မောင်သည် လည်ပင်းကို ကြိုးတပ်၍ဆွဲသလို မမေးမမြန်းဘဲ ယောင်အမ်းပြီး လိုက်ပါ၍သွားလေ၏။

လှေကားမှာ နှစ်ယောက်သားယှဉ်လျက် တက်သွားကြရာတွင် မမြမှာ ရှေ့နားက ကျလေ၏။ မမြသည် ခပ်မြန်မြန်တက်သဖြင့် တစ်ခုသော လှေကားထစ်၍ ခြေချော်၍သွားသဖြင့် ခင်မောင်သည် လက်တစ်ဖက်နှင့် မမြ၏ကျောက်ကို ဖေးမလိုပြုလေရာ မမြမှာ မိမိဘက်သို့ ယိမ်းလာသဖြင့် ဖက်လိုက်သလိုဖြစ်၍ သွားလေ၏။

ခင်မောင်သည် မိမိလက်ကို မလွှတ်ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သော်လည်း လွှတ်လိုက်ရလေ၏။ သို့ လွှတ်လိုက်ရခြင်း၌ ခင်မောင်မှာ မိမိ၏စိတ်အလိုကို များစွာ အားစိုက်၍ ငြင်းဆန်ရလေသတည်း။

မိုးသည် တိုး၍ သည်းထန်လေ၏။ ။ ရှေ့တိုက်ဝင်လာသော လေအေးသည် မမြကို ခင်မောင်၏ ရင်ခွင်သို့ တိုးဝင်အောင် တိုက်တွန်းသလို လုပ်၍ နေလေ၏။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သွားကြလေ၏။ ပြတင်းတံခါးများမှ လေသည် အိမ်ကို မိုးရေဖြင့် ဆေးသလို ရိုက်ခတ်ဖျန်းပက်လေ၏။ နှစ်ယောက်သား ပြတင်းပေါက်များကို ပိတ်ကြလေရာ နဂိုက မိုးမှောင်ကြောင့် ညို၍နေသော အခန်းမှာ ညိုရာမှ မှောင်၍သွားသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခပ်မည်းမည်းအရိပ်သာသာမျှ မြင်ရလေ၏။

မမြပိတ်သော ပြတင်းပေါက်မှာ ကျပ်၍နေသဖြင့် ဆွဲ၍မရ၊ ပြတင်းတံခါးရွက်တစ်ခုကို လေနှင့်မမြသည် သူတစ်ပြန် ငါ တစ်ပြန်လှ၍ နေလေ၏။ အကြောင်းမူကား ပွင့်လန်၍နေသော ၎င်းတံခါးရွက်ကို လေသည် ပျဉ်ထောင်နှင့် တိုက်ကပ်၍ထားရာ မမြ၏ အားဖြင့် အတန်ကြာဆွဲယူ၍ မရဘဲနေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ လေအားသည် အတော်ကလေးလျော့၍သွားသဖြင့် တံခါးရွက်သည် ပျဉ်ထောင်မှာကွာ၍လာပြီး ပိတ်ကာနီးသောအခါ မကောင်းကြံသော လေနတ်သားသည် အပြင်ကနေပြီးလျှင် လျင်မြန်စွာ အားနှင့်တွန်းလိုက်ရာ မမြ၏ လက်ညှိုးကလေးမှာ တံခါးရွက်နှစ်ခု၏ စပ်ကြား၌ အညှပ်ခံရသဖြင့် အတော်နာကျင်သောကြောင့် “အမယ်လေး ကိုကိုရဲ့ ... လာပါဦး” ဟု ခေါ်သဖြင့် ခင်မောင်သည် ပြေးသွားလေရာ လက်ညှိုးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ကာ အနာကြောင့် တွန့်လိမ်၍ နေလေ၏။

ခင်မောင်သည် ဘာလုပ်မိမှန်းမသိဘဲ မြ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဟ၍နေသော တရုပ်ကတ်ကြားမှ ဝင်လာသော ဖျော့မှေးသည့် အလင်းရောင်ထဲတွင် နူးညံ့သောလက်ကလေးကို ကိုင်ဆုပ်ကာ ကြည့်သောအခါ သွေးစို့၍နေသည်ကိုမြင်ရသဖြင့် “တော်တော်နာသွားပါကလား ... မြရယ်” ဟု ပြောပြီး မိမိ၏ ရှုပ်အင်္ကျီအိပ်ထဲမှ ဖြူစင်သော လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ထုတ်ကာ သွေးကို မင်နှိပ်သလို နှိပ်၍ယူလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ”

မမြသည် အသက်ကို ရှိုက်ကာ ရှူပြီး ...

“ပူရိန်းရိန်းဖြစ်နေတယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဟု ပြောပြီး လက်ချောင်းကို ခင်မောင်၏လက်ထဲမှ နုတ်၍ယူပြီး

“ဟိုးအခန်းထဲမှာ ... ကိုကိုလာပါဦး”

အခန်းမှာ တိုး၍မှောင်လေ၏။ ခင်မောင်သည် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို ဖွင့်လေရာ အတော်ကလေး လင်း၍လာလေ၏။

ငင်းပြတင်းပေါက်အနီး မမြ၏အခန်းနှင့် ကပ်လျက်နေသော မျက်နှာကြက် အဝိုင်းဘက်သို့ မြသည် ထဘီကလေးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် မြှောက်ကိုင်ကာ သွားလေ၏။ ပက်ဝင်သောမိုးရေသည် ထဘီအနားနှင့် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော ခြေသလုံးများကို စွတ်စိုစေ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ မျက်နှာကြက်ကို မော်ကြည့်လျက် ...

“ဟော ... ဒီနေရာက မိုးယိုနေတယ် ကိုကို၊ မြလည်း မမီဘူး”

ဟု ပြောကာ ပြလေ၏။

ခင်မောင်သည် အရပ်မြင့်သဖြင့် ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်သို့ တက်လျှင် ထိုနေရာကို လက်နှင့်မီဖို့ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဘယ်လိုဖာရမည် မသိချေ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ရပ်ကား ကြည့်နေလေ၏။

ထို့နောက် ခင်မောင်သည် ရေယိုသောနေရာကို ကြည့်နေရာမှ မမြ၏ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိကို အများကြီးဆိုလိုသောမျက်လုံးများနှင့် မော်လျက်ကြည့်နေသည့် လှပသော မျက်နှာကလေးကို မြင်ရသဖြင့် ရေယိုသောနေရာကို သတိမေ့ပြီး စပါးကြီးညှို့ခံရသလို ဖြစ်ခါသောင်းကျန်းထကြွသော မိမိ၏ ဆန္ဒစိတ်အားကို မနိုင်သဖြင့် ယိမ်းယိုင်ပြီလဲ အားခဲ၍မရသော မျက်နှာထားတစ်မျိုးဖြင့် မြ၏မျက်နှာကို သိမ်မွေ့သောမျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ကာ မသိမသာကလေးမျှ ပြုံးလျက် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာခါရင်း အပါးသို့ရောက်ကာ ...

“ဪ ... မြမြ ကိုကို ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲ၊ ကိုကိုတော့ စိတ်ကို

ချုပ်လို့ မရတော့ဘူး”

ဟု ပြောကာ “ဘယ့်နှယ်ဖြစ်ဖြစ်ဟယ် မတတ်နိုင်ဘူး” ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးပြီး မမြကို လျင်မြန်စွာ ဖွဲ့ယူမိလေ၏။

မမြ၏ နုနယ်ပျော့ပျောင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် စိတ်ညှိုးဆရာ၏ အာကမုန စိတ်ဓာတ်အရှိန်ဖြင့် ပတ်ရစ်ဆွဲငင်ခြင်းခံရသလို နည်းနည်းမှ မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ ပြုလဲသည့်သစ်ပင်ပျိုပမာ ခင်မောင်၏ ခိုင်မာသောရင်ခွင်ကို ယိမ်းမှီအားပြုသဖြင့် ခင်မောင်လွတ်လိုက်လျှင် လဲကျ၍သွားတော့မည်ကဲ့သို့ဖြစ်၍နေလေသတည်း။

ခင်မောင်သည် ပုံထုဇဉ်လူသားဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ မယားသေဆုံးသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရာထူးပြုတ်ကာ အလုပ်မရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း ဤကမ္ဘာလောကကြီး၌ အဖော်မရှိ တစ်ကိုယ်တော်ကဲ့သို့ဖြစ်ကာ သွေ့ခြောက်၍နေသော နှလုံးသည် အချစ်ဆိုသောမိုးရေနှင့် ထိသောအခါ သွေ့ခြောက်၍နေသော မြေသည် ရေကိုစုပ်သလို မစုပ်ဘဲနေနိုင်ပါမည်လား။

ရူပါရုံ၏တန်ခိုးသတ္တိသည် အဝေးမှပင်နေ၍ မြင်ရသော စက္ကပိုင်ရှင်၏ နှလုံးကို ပူနွေးခြင်းဖြစ်အောင် တတ်စွမ်းနိုင်လေရာ မမြကဲ့သို့သော ရူပါရုံအထူးအမြတ်နှင့် အနီးကပ်တွေ့ရသော ခင်မောင်၏နှလုံးမှာ ကျွမ်းလောင်၍ မသွားဘဲ မနေနိုင်တော့သည့်အလား ထူးခြားသောအခြင်းအရာမဟုတ်ပေ။

လောက၌ ယောက်ျားသည် မိန်းမများအတွက် အကောင်းဆုံးအမြတ်ဆုံးသော ရတနာဖြစ်၏။ မိန်းမသည်လည်း ယောက်ျားအတွက် အကောင်းဆုံး အမြတ်ဆုံးသော ရတနာဖြစ်၏။ လူသတ္တဝါအဖို အမတို့အတွက် ဤကမ္ဘာလောကဓာတ်၌ ထိုရတနာနှစ်ခုထက် ပိုမိုထူးကဲသော ရတနာ မရှိချေ။

စိန် ရွှေ ရတနာ လယ်ယာ မိုးမြေ ဂုဏ်အသရေတို့သည် ထိုရတနာနှစ်ပါး၏ တည်ရာပလ္လင် ညောင်စောင်းဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုရတနာနှစ်

ပါးကို ရရှိခံစားရအောင် စွမ်းဆောင်သည့် လက်နက်အင်အားမျှ ဖြစ်ကြလေသည်။

လောကကြီး၌ အပြစ်ကိုရှာသော ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သူ “မန်လည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး”က မိန်းမတို့ကို “မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းနှင့် မပေါင်းလည်းခက် ပေါင်းလည်းခက်” ဟု ဆို၏။ ထိုအဆိုသည် မိန်းမများနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်မဟုတ်၊ ယောက်ျားများနှင့်လည်း သက်ဆိုင်သင့်လေသည်။

ထိုအဆိုကို အပြန်ပြုကာ “မရှိလည်းကောင်း ရှိလည်းကောင်း၊ မပေါင်းလည်းကောင်း ပေါင်းလည်း ကောင်း” ဟု ဆိုလျှင်လည်း မှားမည် မဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမူကား ဓမ္မလောက ဤသဘာဝအတိုင်း လူတို့၏စိတ်ထဲ၌ အကောင်းဘက်သို့ စောင်းလျက်နေသည်က များသဖြင့် မိန်းမနှင့် ယောက်ျား ထိုကဲ့သို့ နီးကပ်၍ လူသူပြတ်လတ်သောအခါများ၌ အကောင်းအဖြစ်မှ တိုးတက်ကာ အကန်းအဖြစ်သို့ ရောက်တတ်လေရာ ခင်မောင်မှာ ထိုအခါ၌ အကောင်းတွင် အကန်းဝင်လျက် မိမိလုပ်မိသောအရာသည် အဘယ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်မည်ကို မမှန်းမဆနိုင်ဘဲ အကြမ်းဘဝသို့ ရောက်သဖြင့် မမြဲ၏ ဖြူဝင်းပပ အသနားခံ၍နေသော မျက်နှာလှလှကလေးကို ထက်လှစွာသော အချစ်ဇောနှင့် အချစ်ဒေါထန်စွာ-တအားကုန်ထပ်ကာ ထပ်တာ နမ်းရှုပ်လိုက်လေသတည်း။

ထိုအခိုက် မမြဲ၏ အကြောအခြင် အသွေးအသား ကောဋ္ဌာသအစုအဝေးမှာ မြေငလျင် တုန်လှုပ်သလို ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှား၍သွားသည်ကို ခင်မောင်သည် သိသိသာသာ တွေ့ရှိခံစားလိုက်ရလေသတည်း။

ထိုအခိုက်တွင် မိုးသံသည် စဲ၍သွားလေ၏။ လှေကား၌ နင်း၍ တက်လာသောခြေသံတစ်ခုကို ကြားရလေ၏။ ခင်မောင်သည် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ သတိရပြီး မမြဲကို လွှတ်ချ၍ အပြင်သို့ထွက်လာလေရာ လှေကားထိပ်၌ အောင်ကဲနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့နေသဖြင့် ...

“ဟေ့ အောင်ကဲ၊ ငါလည်း မလုပ်တတ်ဘူးကွယ် ... မမြဲဆီ သွား ပြီး ကြည့်လုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါ ... မိုးတွေ ယိုနေလို့။”

ဟု မမြဲကြားအောင် ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်လေ၏။

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်၍နေသော မမြဲသည် ခင်မောင်၏ စကားသံကို ကြားရသောအခါ အနီးအပါးရှိ အဝတ်ဟောင်းတစ်ခုကိုယူပြီး ကယျာ ကရာ အင်္ကျီလက်များကို ပင့်တင်ကာ ကြမ်းပေါ်၌ရှိသော ရေများကို အလုပ်များ သော အမူအရာ ဟန်ပန်ဖြင့် သုတ်သင်၍နေလေ၏။

အောင်ကဲသည် မသင်္ကာသောမျက်နှာနှင့် ခင်မောင်ကိုကြည့်လျက် ခင်မောင်ပြောသောစကားကို သတိမထားအားဘဲ နေလေ၏။

ထို့နောက် ခင်မောင်ဆင်းသွားသောအခါ ခင်မောင်ကို ပခုံးချင်း တိုက်လျက် တက်၍သွားလေ၏။ အောင်ကဲသည် အထက်သို့ လှေကား သုံးထစ်ရောက်သောအခါ ရပ်ကာ နောက်သို့ အံသွားကြီးကိုက်ပြီး မျက် လုံးပြူးလျက် စိတ်ထဲကကြိုးဝါးကာ ခင်မောင်ကို လက်သီးနှင့်နောက်က နေ၍ ပြလေ၏။

ခင်မောင် နောက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ အောင်ကဲသည် မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး ခင်မောင်ထံဆင်းလာ၍ ...

“ဆရာကျောမှာ ကြမ်းပိုး”

ဟုပြောပြီး ခင်မောင်၏ ရှပ်အင်္ကျီကျောပေါ်မှ ကြမ်းပိုးကို ဖမ်းဟန် ပြု၍ လှေကားလက်ရန်းကို ကျော်ပြီး ကြမ်းပိုးကို အောက်သို့ ပစ်ချဟန်ပြု လေ၏။ ထို့နောက် ...

“ဆရာ ... ခုတင်က ဘာပြောသလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

ခင်မောင်သည် ၎င်း၏မျက်နှာကို မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ကြည့်၍ နေလေ၏။

အောင်ကဲသည် မငြိမ်မသက်ဖြစ်ကာ သဘောကောင်းသော မျက်နှာ နှင့် ပြုံးလျက် ...

“ခုတင်က ... ဆရာပြောလိုက်တာ ကျွန်တော် မကြားလိုက်လို့”

“အပေါ်မှာ မိုးယိုနေတယ်၊ မမြကို သွားပြီး ကူလိုက်ပါ .. အပေါ်မှာ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ၊ အပေါ်မှာလား”

“နို့ ... မင်း ဘာလုပ်မလို့ တက်လာတာလဲ”

အောင်ကဲသည် ယီးတီးယားတား ဖြစ်နေပြီး ...

“ကျွန်တော် အိမ်ထဲ မိုးများပက်သလားလို့”

“မပက်ဘူး ... မိုးယိုနေတယ် သွားလုပ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

အောင်ကဲသည်ကား အိမ်အောက်၌ မည်သူကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် မမြနှင့် ခင်မောင်ကို မသိ၍ ကြည့်ရှုရန် တက်၍လာခြင်းဖြစ်လေ၏။ ယခုမှာ မူကား မိမိ မသင်္ကာဖြစ်သည့်အတိုင်း အိမ်ပေါ်သို့နှစ်ယောက်စလုံး ရောက်၍နေသည်ကို သိရသဖြင့် မသင်္ကာခြင်းမှာ ခိုင်လုံသော ထောက်ခံချက်ကို ရလေ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ခင်မောင်ကို ထိုအခါကစပြီး ရန်သူဟု သဘောထားကာ နောက်ကနေ၍ ကြိမ်းဝါးလိုက်လေ၏။ ခင်မောင်ကို တည့်တည့်ဝင်ဝင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသောအခါ၌ကား ကြောက်ရွံ့သောစိတ်ကြောင့် ဆွံ့အ၍နေလေ၏။

အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ၌ မမြ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ရပ်ကာ စဉ်းစားလျက် မသင်္ကာသောစိတ်မှာ အတော်ကလေးပေါ့သလိုလိုဖြစ်၍ သွားလေ၏။

သို့သော်လည်း အောင်ကဲသည် အရူးစစ်စစ်ကြီး မဟုတ်သဖြင့် တစ်နှင့် နှစ်ပေါင်းလျှင် သုံးဖြစ်သည်ကို သိသည့်အလား ဒီရေကလေးကို သုတ်သင်ရုံအလုပ်မျှအတွက် မှောင်သောအိမ်ခန်းထဲကို အနှစ်ယောက်အတူတူ ရောက်ကြခြင်းမှာ ထူးခြားသည်ဟု သဘောရရှိလေ၏။

မူလကပင် မမြနှင့် ခင်မောင်တို့၏အကဲကို အမြဲခတ်ကာ သတိနှင့်

စီးစောင်းကြည့်လျက် ရှိခဲ့လေရာ ထိုမသင်္ကာခြင်းစိတ်သည် ပေါ့မလိုလို ဖြစ်ရာမှ တိုး၍ ထက်သန်လာပြန်လေ၏။

“အမယ်လေး ... မြရယ်၊ ဒီက တစ်ယောက်လုံး ရှိလျက်သားနဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ပြောရော့ပေါ့၊ ဘာပြုလို့ အပင်ပန်းခံ၍ လုပ်နေတာတုန်း၊ ဪ ... ထဘီတွေတောင် ရေစိုလို့နေပါကလား .. ပေးပါ ပေးပါ ကျုပ် လုပ်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောပြီး မမြ၏လက်က အဝတ်ကို ယူမည်ပြုကာ ရှေ့နား၌ ထိုင်လေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် မိုးစဲသဖြင့် ယိုသော့ရေ ရပ်၍သွားလေ၏။

“အမယ်လေး ... အခုမှ မလာပါနဲ့ ကိုအောင်ကဲရဲ့ ပြီးပါပြီ၊ ရော့ ... ဒီအဝတ်ကိုသာ လျှော်လိုက်ပါတော့”

ဟု ပြော၍ စွတ်စိုသောအဝတ်ကို ပေးပြီး မိမိ၏အိမ်ခန်းကို ဝင်၍ သွားလေ၏။ အောင်ကဲလည်း အဝတ်ကိုကိုင်လျက် မမြ၏နောက်သို့ လိုက်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်မည်ပြုလေရာ မမြသည် နောက်သို့လှည့်ပြီး

“ကိုအောင်ကဲ ဘယ်လာမလို့လဲ ... သွားလေ”

ဟု ပြောလေ၏။ အောင်ကဲက...

“ဪ ... အထဲမှာ လုပ်ဖို့ရှိသေးသလားလို့ပါ”

ဟု ပြောပြီး လှည့်ပြန်၍ အောက်သို့ ဆင်းလာလေ၏။

အခန်း(၄)

မမြသည် အိပ်ရာ၌ခွေလျောင်းကာ မကြာမီက ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့် အမှုကို ဆင်ခြင်၍နေလေ၏။

ခင်မောင်၏နွေးသောရင်ငွေ့သည် မိမိ၏ကိုယ်၌ မံသစက္ကူဖြင့် မမြင်နိုင်သော လွန်စွာနူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် နတ်ဝတ်ကမ္မလာတစ်မျိုးပမာ တရှိန်ရှိန်ရစ်ပတ်လျက် ရှိသေးသကဲ့သို့ တွေ့ရှိခံစားရလေ၏။

မိမိ၏မျက်နှာမှာ ခင်မောင်၏ လက်ချက်ကြောင့် မမြင်နိုင်သော အမှတ်တစ်မျိုးပမာ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျန်ရှိနေသကဲ့သို့ဖြစ်လေ၏။ မကြာမီက လှုပ်ရှားထကြွ တရွရွဖြစ်လိုက်ရသော အချစ်သွေးလှိုင်းတံပိုး သည် လုံးလုံးကြီး မငြိမ်မသက် အရှိန်မပျက်သေးသဖြင့် မာဖီးယားအထိုး ခံရသူပမာ မှိန်းစက်ကာ တွေးရင်း ခင်မောင်၏မျက်နှာ၌ ထက်သန်စွာ ထင်ပေါ်သော ဇောစိတ်အဟုန်ကို မျက်လုံးမှ ဖျောက်၍မရ ဝင်းဝင်းတောက် စွာ ထင်မြင်၍နေရလေသတည်း။

ခင်မောင်၏ ပြုမူခြင်းသည် ခက်ခဲစွာ ကွေးနှိပ်ထားခဲ့သော အချစ် ၏ လေးကိုင်းကို ဖြုတ်လွှတ်လိုက်သည်နှင့်တူသည်ကို တွေးမိလေ၏။ ဟန်ဆောင်လျက် အပြင်သို့ မပေါ်မထင်ရအောင် ကြိုးစား၍ အလုံပိတ် ထားသော ခင်မောင်၏အချစ်သည် ကြာမြင့်စွာ ပိတ်ပင်၍မရ .. ရေခဲနွေး

အိုးဘွိုင်လာ ကွဲပေါက်သလို အဟုန်နှင့် ကွဲပေါက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေး
တော့ဆင်ခြင်ကာ ၎င်း၏အချစ်ကို စိတ်ချယုံကြည်ခြင်း၌ အတိုင်းမသိ
နှစ်သိမ့်ခြင်းဖြစ်၍နေလေ၏။

အချစ်တည်းဟူသော အပူရှိန်ဖြင့် တောင့်တင်း ညောင်းညာသွေ
ခြောက်ကာနေသော မမြ၏အာရုံကြော သိန်းသန်းကုဋေတို့မှာ ခင်မောင်၏
ရင်ငွေ့တည်းဟူသော အေးကြည်သော မိုးရေဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းခြင်းကို ခံရပြီး
လျှင် ပျောင်းအိ ကျေနပ်လျက် ဆီဆွတ်သောဝွမ်းပမာ ဖြစ်တည်၍ နေရှာ
လေသတည်း။

သို့နေရာ၌ တစ်နေ့လုံး ပူပြင်းခြောက်သွေ့ပြီးနောက် မိုးဥတုရောက်
လာသဖြင့် မြေမျက်နှာ တောတောင် ချောင်းမြောင်းဟူသမျှမှာ စိမ့်စမ်းရေ
များစွာအောင်လျက် ဝေမှောင်မှိုင်းညို မြစိမ်းရောင် စို၍ လာသလို မမြ၏
ကိုယ်ခန္ဓာ တောတောင် ချောင်းမြောင်းတို့မှာလည်း အချစ်တည်းဟူသော
မိုးဆောင်သဖြင့် စိုပြည်ဝေမှောင် စိမ်းလဲ့ရောင်လျှမ်း ရေပန်း ရေတံခွန်
သွန်းဖျန်းကာ တောမြောင်ခြေစခန်းတို့မှာ ရေလွှမ်း၍ နေရှာလေသတည်း။

ခင်မောင်၏ အချစ်ကို ထင်ရှားသိသာသဖြင့် အလွန်တရာ ဝမ်း
မြောက်ပျော်ရွှင်နေရာတွင် မြို့အုပ်၏မျက်နှာကို ထင်မြင်မိလေ၏။ ထိုအခါ
အချစ်၏ လမ်းသည် အဘယ်မျှလောက် ခက်ခဲပင်ပန်းမည်ကို ထင်မြင်ကာ
လန်းရွှင်သောစိတ်၏ အလင်းရောင်မှာ မြူရိပ်ကလေးဆိုင်းသလိုဖြစ်၍
လာလေ၏။

ထို့နောက် တစ်ဖန် အားတင်းကာ မျက်စိမှာ လျှမ်းတောက်လျက်
“နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး... ဘယ်အရေးဖြစ်ဖြစ် ဒီမြို့အုပ်နှင့်လွတ်ရင်
တော်ပြီ ... ချစ်သူ၏ရင်ခွင်ကို ဝင်ရခြင်းဖြင့် မုန်းသူ၏ အနှောင့်အယှက်
ဘေးရန်မှ လွတ်ကင်းခြင်းထက် ပိုမိုထူးမြတ်တဲ့အရာ ဘဝမှာ မရနိုင်၊
ချစ်သူအတွက် အငတ်ခံနိုင်သည်၊ ချစ်သူအတွက် အဆင်းရဲခံနိုင်သည်။
ဖခင်စိတ်ဆိုးသဖြင့် ခံရမည့် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေဟာ မုန်းသူနှင့် ကွေကွင်းပြီး
ချစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခိုလှုံရခြင်းသုခနှင့်စာလျှင် အနည်းငယ်

မျှ ဝန်လေးမည်မဟုတ်” စသည့်အကြောင်းအရာများကို ဆင်ခြင်ကာ အချစ်၌ အဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်တော့မည်ဟူသော စိတ်ကို တင်းလိုက်လေ၏။

ခင်မောင်မှာမူ စိတ်ကိုမနိုင်သဖြင့် ယိုင်လဲဖောက်ပြန် မိမိကို ယုံကြည်အပ်နှံထားသော တပည့်မကလေးအပေါ်၌ ထိထိကြီးစွန့်မိသည့်အတွက် “ငါ ကျေးဇူးမဲ့တဲ့ သတ္တဝါပါကလား၊ ငါ ... ယုတ်မာတဲ့အကောင်ကြီးဖြစ်ပြီ၊ မမြမှာ ကောင်းရာသို့ ရောက်ဖို့ရှိပါလျက် ငါ ဝင်၍ နှောင့်ယှက်မိပါကလား ... မတော်တဆ ငါ့ သူငယ်ချင်း သိသွားရင် နှောင့်ဘယ်အခါမျှ မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ဝံ့တော့မှာ မဟုတ်ပါကလား၊ ငါမှားလေခြင်း၊ ငါ မိုက်လေခြင်း ... ငါ့မှာ အလုပ်အကိုင်မရှိ မယားချောကလေး တစ်ယောက်ကို တင့်တင့်တယ်တယ်မှထားနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းမရှိပါဘဲလျက် ငါ ဖျက်ဆီးမိလေခြင်း” စသည်ဖြင့် တွေးတောဆင်ခြင် အလွန်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာလေသတည်း။

အကြောင်းမူကား ခင်မောင်သည် မမြ၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်အောင် မပြုရသော်လည်း အပြစ်အမှောင် အညစ်အကြေး၏ မြူမှုန်သန့်ရှင်းသွေးအပ်သည့် ကျောက်သလင်းပမာ လွန်စွာကြည်ညိုသောစိတ်၌ မြူခိုးဝင်ရောက် နောက်ကျညစ်ထေးခြင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲအောင် ဖျက်ဆီးမိသည်ဟု မိမိကိုယ်ကိုမှတ်ထင်၍ နေရှာလေသတည်း။

x x x

ထိုအခိုက်တွင် မိုးစဲသဖြင့် လေလာသောကြောင့် စင်ကြယ်သွေ့ခြောက်၍နေသော အိမ်ခြေရင်းရှိ ရေတွင်း၏ အုတ်သံမဲတလင်း၌ အောင်ကဲသည် ရေတွင်းနံရံကိုမှီကာ ထိုင်လျက် ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်ကာ မိုးကောင်းကင်ကိုမော်ကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း မိုးနှင့် စကားပြော၍နေလေ၏။ သို့ စကားပြောရာ၌ စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်

လေးနက်ခြင်းကို တစ်ခါတစ်ခါ လှုပ်ရှားသော လက်ညှိုးဖြင့် ဖြည့်စွက်လေ၏။

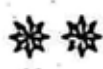
“ဒီအကောင် အိမ်ပေါ်ကို တက်တယ်၊ အိမ်ထဲမှာလည်း မှောင်တယ်၊ မြေကို သူ စကားပြောချင်လို့တက်တာပဲ၊ မြေက သူ့စကားကို လက်မခံလို့ ပြန်ဆင်းလာတာပဲ၊ ငါ တက်မသွားရင် သူ မြေကို ဘာများလုပ်မလဲမသိဘူး၊ ဪ... မြေ၊ မင်း လက်မတင်ကလေးလွတ်သွားပါကလား၊ မောင်ကြီးတက်လာပေလို့ပေါ့ မြရယ်၊ မောင်ကြီးများ တက်မလာခဲ့ရင် မြကို ဒီအကောင်ဟာ မှောင်ထဲမှာ ဘယ်နှယ်များလုပ်မလဲမသိဘူး”

အောင်ကဲ၏ မျက်လုံးများသည် မမြ၏ မျက်နှာကို ထင်မြင်၍ နေလေ၏။ မိမိ၏ရှေ့၌ မမြရပ်ကာ မိမိအား ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် စိုက်ခါကြည့်၍နေသည်ကို မြင်ရသလိုဖြစ်နေသဖြင့် စကားပြောရာ၌ လက်ဟန်သာမဟုတ် ခေါင်းဟန်လည်း ပါမှန်းမသိပါ၍ လာလေ၏။ အသံစကားမှာလည်း ကျယ်မှန်းမသိ ကျယ်၍လာလေ၏။ လက်ဟန်သာမက မျက်စိမျက်နှာနှင့်ဖြစ်၍ လာလေ၏။

“မမြ မင်း တယ်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမကလေးပါလား ... မြရယ်၊ မောင်ကြီးချစ်သလို မချစ်လို့ ဒီတစ်ရပ်သားလူကပ်ပါးကို အိမ်ပေါ်မှာ မင်းလက်သင့်ခံတာပေါ့နော်၊ ဒီ တစ်ရပ်သားမှာ ဘာများ မြော်မြင်စရာရှိလို့ ပါလဲကွဲ့ မြရဲ့၊ မောင်ကြီး အဟုတ် တကယ်ချစ်တဲ့ မေတ္တာကို မယုံကြည်လို့ စိတ်နာပြီး အခလို အရွဲ့တိုက်လိုက်တာလား၊ မောင်ကြီးစိတ်မှာ မခံချိရုံကလေးဖြစ်စေတော့လို့ သဘောထားပြီး တမင်သက်သက် သူ့ကို ကြိုကိဟန်ဆောင်ပြီး ကစားတာလား မောင်ကြီးချစ်တာတွေကို စာစီလို့များ ပြလိုက်ချင်ပါရဲ့ မြရဲ့၊ ဒီကပ်ပါး ကြမ်းပိုး နောက်ပိုးတဲ့အကောင်မှာ ရုပ်ရည်ကိုကြည့်လိုက်ပါဦး မြရယ်၊ ဘာများ မက်စရာ ရှိလောက်ပါသတဲ့ ... အရုပ်ဆိုးမို့ သူနဲ့ဖြင့် ဘာမှ မဖြစ်တန်ဘူးဟဲ့လို့ မြ စိတ်မှာ သဘောထားပြီး အရောများ ဝင်မိတာလား၊ အရုပ်ဆိုး မပြိနဲ့ဆိုတဲ့စကားကို မြ ကျပ်ကျပ်သတိထားပါ။ အရုပ်ဆိုးကို ပြိမိရင် အားနာပြီး ငြိတတ်တာမျိုး...”

မြရဲ့၊ ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာတဲ့၊ မောင်ကြီးငယ်ငယ်က ချစ်ခဲ့ တဲ့လူပါ ... အသစ်ကိုမြင်တာနဲ့ အဟောင်းကို ကြည့်တော့မှာလား၊ ဪ ... မမြ ... မမြ 'အာကာကို လွှာပုံပြုပါလို့ မေရုကိုတဲ့ စုတ်တန်ချီ သမုဒ် မင်ဖျော်လို့ ချစ်တာတွေ စာစီလို့ကုံးရင် ဆုံးစမမြင်' ဆိုတဲ့ စာဟာ မြ အပေါ်မှာ မောင်ကြီးချစ်တဲ့ အချစ်တွေအတွက် ရှေးပညာရှိများ စပ်ဆိုခဲ့တဲ့ စာလို့ မှတ်လိုက်ပါ မြရယ်၊ မြ ... ဒီလိုရက်စက်ရင် မြသောက်တဲ့ ဒီရေ တွင်းထဲကို အကျိုးမဲ့ မောင်ကြီး ဆင်းပြီး ချက်ချင်းသာသေဖို့ ရှိတော့ တာပဲ" စသည်ဖြင့် တဖျစ်တောက်တောက်ပြောဆို၍နေပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာ ကိုတွေးမိပြီး အံ့ကြိတ်ကာ လက်သီးဆုပ်လျက် ...

"သယ်... လူလုပ်လို့ ဒီအရေးမှာ ငါ ... ဒင်းကို ဘာပြုလို့ အရုံး ပေးရမှာလဲ၊ အောင်ကဲတဲ့ ... ကြာအင်းက သာရှင်း နွားသိုးကိုတောင် ဇွဲ ကျွတ်အောင် ချွတ်ခဲ့တဲ့အကောင် ဘယ်လိုအကောင်မှတ်သလဲ၊ ယောက်ျား တံခွန် လူရည်ချွန်က ကောင်းကင်တမ္မတ် စွန်ကိုလွှတ်သတဲ့၊ ဒီနက်မှော် နယ်တရီးမှာ အောင်ကဲမှန်စာကို ဘယ်မှန်စာက သာခဲ့သတဲ့၊ မရာမတန် တော်သုံးတဲ့ပွဲရုံကို ကယ်ပါက မျက်စောင်းထိုး ဆိုတဲ့စကားလို လူဝင်စား ကပ်ပါး သူတောင်းစားသာသာက အောင်ကဲ၏ပွဲရုံကို ခဲမယ်လို့ ဒင်းကြံ လာတာကို ငါ ခံ၍ နေရီးလား၊ အိုးကိုမှ အားမနာတဲ့ အမဲရိုးစုတ်ချာဟာ မဟုတ်တာလုပ်လာမှမဟုတ်နဲ့ ငါကြံပြီး ဒဏ်ပြန်တပ်ခင်းတော့မည် ဒီအိမ် နဲ့ ဒီရွာမှာ ဒင်း ကြာကြာမနေရ၊ ရှင်လိုရင်သွား နေလိုရင် နားတဲ့၊ အောင် ကဲရဲ့ လူစကို ခြားနားအောင် ပြရဦးတော့မှာပဲ" စသည်ဖြင့် တွေးတော၍ နေခိုက်တွင် တစ်ဖန် မိုးဖွဲပြန်၍ ကျလာသဖြင့် အောင်ကဲသည် ရေတွင်းမှ ထပြေးလေ၏။

အခန်း(၅)

ထိုနေ့ည၌ ခင်မောင်သည် အိပ်၍မပျော်၊ သန်းခေါင်ကျော်၍ သွားလေ၏။ အိပ်၍မပျော်သဖြင့် အိပ်ရာနံဘေးရှိ ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းပြီး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဖတ်လေ၏။

သို့သော်လည်း ဒီစာထဲကို မရောက် ... အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ ရောက်ကာနေသဖြင့် စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ ချပြီး ခုတင်မှဆင်း၍ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ကိုမှီလျက် အမှောင်ထဲသို့ ကြည့်၍နေလေ၏။ “မမြကို မချစ်ပါဘူး၊ တွေ့လျှင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြုတော့ပါဘူး” ဟူသော နေ့အခါက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သောစိတ်သည် တင်းရာမှ လျော့၍ သွားပြီးလျှင် မမြ၏ မျက်နှာကလေးကိုသာ အမှောင်ထဲ၌ ထင်၍နေလေ၏။

အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ထင်လာ မြင်လာသော သဏ္ဍာန်ကို ကြိုးစား၍ ဖျောက်ဖျက်ကာ အိပ်ရာကိုပြန်၍လာပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင်မီးကို ငြိမ်း၍ မျက်လုံးများကို အတင်းမှိတ်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားလေ၏။

ထိုညမှာ ဆိတ်ငြိမ်လျက် လေသံနှင့် ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်တို့၏ အသံများနှင့် နာရီသံများကိုသာ ကြားရလေ၏။ မျက်ခွံများသည်ကား မလေးမလံ ခုခံငြင်းဆန်၍သာ နေကြလေ၏။ မိမိ၏မျက်နှာထက်၌ ဝဲ၍နေသော သဏ္ဍာန်သည်ကား မမြ၏ သဏ္ဍာန်ဖြစ်၍နေလေသတည်း။

ဤကဲ့သို့နေရာ မျက်လုံးများကို အတင်းမှိတ်လေ၏။ အဘယ်မျှပင် မျက်လုံးများကို ကြိုးစား၍ မှိတ်သော်လည်း ထိုသဏ္ဍာန်ကို တားဆီးပိတ်ပင်၍မရချေ။ စွဲလမ်းသောစိတ်သည် အကောင်အထည်ကို ထင်မြင်ရအောင် ဖန်တီး၍သာ နေလေသတည်း။

သို့ဖြစ်လေရာ တစ်ဖန် အိပ်ရာမှ ထပြန်လေ၏။ အိမ်ရှေ့အခန်း ပြတင်းတံခါးဘက်သို့သွားပြီး ခဏကလေးမျှ အပြင်ကိုကြည့်ပြီး နောက်ပြန်၍ လှည့်လာပြီး နောက်ဖေးသို့သွားလိုသဖြင့် အတွင်းသို့ ဝင်လေရာ အခန်း(၂)ခု၏ စပ်ကြား အခန်းလွတ်ကြီးသို့ ရောက်လေ၏။

အခန်း(၂)ခုအနက် အရှေ့ဘက်ခန်းမှာ မမြ၏ဖခင်အိပ်သော အခန်းဖြစ်လေ၏။ အခန်းတံခါးကိုပိတ်လျက် အနောက်ဘက်အခန်းမှာ မမြအခန်းဖြစ်လေ၏။ တံခါးမှာ အတော်ကလေး ဟ၍နေလေရာ ၎င်းဟသော အကြားမှ ဓာတ်မီးရောင်ကို မြင်ရသဖြင့် ရပ်ကာ အတွင်းကို ကြည့်မိလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မျက်နှာကြက်မှ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင် စုတ်ထိုးလိုက်သောအသံသည် ဆိတ်ငြိမ်သော ညအခါဖြစ်သောကြောင့် အထူးကျယ်လွင် ထင်ရှားလျက် တစ်အိမ်လုံးမှာ ပဲ့တင်ခတ်၍ သွားသည်ဟု မှတ်ထင်ရလေ၏။ ခင်မောင်သည် အဘယ်အတွက် ရပ်ကာ အတွင်းကို မိမိကြည့်မိသည်ကို မတွေးမိဘဲနေလေ၏။

တောက်ပသော ကြေးခုတင်ပေါ်၌ မိမိဘက်ကို စောင်းလျက် မကွေးမဆန့် အိပ်၍နေသော မမြက ဖြူစင်သော ဇာခြင်ထောင်အောက်၌ မြင်ရလေ၏။ ဇာခြင်ထောင်မှာ ဖန်ပေါင်းချောင်ကဲ့သို့ ကြည်လင်စွာဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်၏။ မမြ၏လက်တစ်ဖက်မှာ မျက်လုံးများကို ကွယ်၍နေသည်ကို မြင်လေ၏။

ခင်မောင်သည် နံနယ်ပြေပြစ် ချစ်ဖွယ်ကောင်းလှသော ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို စိုက်ကာကြည့်၍ နေလေ၏။ “အဘယ်အတွက် ဤတံခါးပွင့်၍ နေပါသလဲ” စဉ်းစားကာ နေလေ၏။

မမြဲသည် တွန့်လျက် တစောင်းနေရာမှာ ပက်လက်လှန်လိုက်လေ၏။ ဖြူစင်သော ခေါင်းအုံးပေါ်၌ မင်ရေကိုလောင်း၍ချထားသည်နှင့် တူသော ဆံပင်တို့မှာ ဓာတ်မီးရောင်တွင် နက်ပြောင်လျက် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မျက်နှာကို တိုး၍ထင်ပေါ်အောင် ဖန်တီးသည်နှင့်တူလေ၏။

သို့ ပက်လက်နေခိုက်မှာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နေသော ရင်မို့ကလေးကိုကြည့်ကာ အပါးသို့ကပ်ပြီး မှီအုံးသဖွယ် သဘောထားကာ မိမိ၏ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာတင်လိုက်ရလျှင် အဘယ်မျှလောက် နှစ်သိမ့်ချမ်းမြေ့အတွေ့၏ထူးခြားခြင်းဖြစ်မည်ကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။

တစ်ခါတုန်းက ဤခန်းမကြီး၌ စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်သဖြင့် ပွေ့ယုံသည့်အခါ မမြဲ၏မျက်နှာ၌ ကျေနပ်ကြည်သာတိုး၍ ချစ်ဖွယ်ရာဖြစ်သော အမူအရာကိုပြကြောင်း ပြန်တွေးမိ၏။ အတွင်းသို့ဝင်၍ သွားပြီး အပါး၌ကပ်ကာ ထိုင်လျက် ပခုံးကလေးကို ကိုင်ကာ သူ၏နားအနီးသို့ ကပ်ပြီး 'မြရေ'ဟုခေါ်ခါ ညင်သာစွာလှုပ်၍ နှိုးချေက ဧကန်ဒိဋ္ဌ မငြင်းဆန်ဘဲ မျက်လုံးကလေး မော်ကြည့်ပြီး မိမိ၏လည်ပင်းကို ဆီး၍ဖက်လိမ့်မည်ဟု ဒိဋ္ဌအမှန်သိလေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် တံခါးသို့တိုး၍ ကပ်ပြီး တံခါးရွက်ကို ကိုင်ကာ ရပ်လျက် ဝင်ရလျှင်တော်မည်လားဟု စဉ်းစား၍ နေလေသတည်း။

ခင်မောင်သည် မမြဲကို လုံးလုံးလျားလျား မပိုင်သော်လည်း မမြဲ၏ စိတ်ကိုကား ပိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိရ၏။ သို့သိပြီးသော ယောက်ျားများသည် ထိုကဲ့သို့သော အခါအခွင့်မျိုးနှင့် ကြုံကြိုက်သည့်အခါ ထိုစိတ်မျိုးသည် မပေါ်လာဘဲ ရှိနိုင်ပါမည်လား။

ခုတင်ပေါ်၌ အသင့် ခင်မောင်ကို စောင့်စား၍နေသည်နှင့်တူနေသော မမြဲနှင့် ခင်မောင်၏စပ်ကြား၌ မခိုင်လုံသော စည်းတစ်ခုသာ တားလျက်ရှိ၏။ ထိုစည်းသည် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ရန်ခက်သော စည်းမဟုတ်ချေ။ မယ်သီတာကို ရာမ မင်းပိုင်းသော စည်းမျိုးမဟုတ်၊ သူခိုးကို ကန့်ကွက်ခြင်းမပြုနိုင်ချေ။ သို့သော်လည်း ထိုစည်းသည် သူခိုး၏စိတ်၌ ရှိ

သော သစ္စာစောင့်ခြင်း ခိုင်လုံသလောက်သာ ထိုစည်းသည် ခိုင်လုံ၏။

၎င်းစည်းသည်ကား ... “၎င်း၏ ဖခင် ငါ့သူငယ်ချင်း မောင်ဖေဟာ ငါ၏ ကျေးဇူးရှင်ပါတကား” ဟူသော စိတ်ဖြစ်လေသည်။

ခင်မောင်သည် ဝင်းပြောက်တောက်ပလျက် ပြင်းထန်သော အရှိန် အဝါဖြင့် မိမိကို သွေးဆောင်ကာ ဆွဲငင်သော ထိုရူပါရုံ၏ ကျော့ကွင်းကို ငြိသောအခါ ထိုသစ္စာစောင့်သောစိတ်သည် ထိုရူပါရုံတန်ခိုးအရှိန်ကြောင့် ပျောက်ကွယ်၍နေလေ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် တံခါးကိုကိုင်ပြီး ညင်သာစွာဆွဲလိုက်လေရာ ကြိတ်ခနဲမြည်သောအသံသည် တစ်အိမ်လုံးမှာ ပဲ့တင်ခတ်သွားသလို ကျယ်လေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ခင်မောင်သည် တံခါးကို လက်မလွှတ် ဘဲရပ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် နေလေ၏။

ခုတင်ပေါ်၌ ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် ဝါဂွမ်းပုံနုနုကလေးပမာ ကြွကြွရွရွကလေးနေရာသော မမြ၏ ရင်ဘတ်မို့မို့ကလေးပေါ်၌ ၎င်းနံဘေး သို့ ခပ်ကားကားလေးဝိုင်းကာ ထွက်လျက် လေးစပရိန်ခံလျက်ထားသည် နှင့်တူသော တင်ပါးပြင်နှင့် ထိုထိုထက်အောက် တောင်စောက်နံလျား နိမ့် လျှောသည့် အခြေအနေများပေါ်၌ ခင်မောင်၏ စက္ခုဏှုန္ဒြေတည်းဟူသော လွန်ပူသည် ဖောက်ထွင်းလျက်နေလေသတည်း။

ထို့နောက် တစ်ကိုယ်မျှဝင်လောက်သော တံခါး၏ ဟာသောအ ပေါက်ဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းနင်းဝင်ရောက်၍သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဇီးဖြူဖန်ခါးသီးစားပင်အောက် ဝင်လာရောက်ပြီး ခြေကို မြှောက်ကာ ရန်သူ၏ အသံအနံ့ကို ခံယူသည့် သမင်ပမာ ရပ်တန့်ကာ နားစွင့် နောက်တစ်လှမ်း မဆင့်ဝံ့သေးဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ငဲ့၍နေလေ၏။

တစ်စုံတစ်ရာ အသံကိုမျှ မကြားရ၊ ခွေးမွေးအပ်ကလေး ကြမ်းပေါ် သို့ကျလျှင် မိုးချုန်းသည်ဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် ကြီးမားသဖြင့် ၎င်းဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် ဖမ်းကိုင်၍ရလှစေမိန်း မှတ်ထင်ရ လေ၏။

ခင်မောင်သည် တုန်လှုပ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကို နှိမ်နင်းကာ ရဲဆေး
တင်ပြီးလျှင် ခြေလှမ်းကျယ်ကျယ်လှမ်းပြီး ဖနောင့်မှစ၍ ခြေဖျား၌ဆုံးသော
သူခိုးတို့၏ နင်းနည်းမျိုးဖြင့် နင်းကာ သုံးလေးလှမ်းအမြောက်တွင် ခုတင်
ဘက်သို့ရောက်သွားပြီး ခုတင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ကာ မမြဲ၏ မျက်
နှာကို စိုက်ကာကြည့်၍ နေလေ၏။ မမြဲသည်ကား ကလေးများအိပ်သလို
နှာခေါင်းမှ အသက်မှန်မှန်ရှူလျက် ရင်ဘတ်မှာ ကားကားကျကာ မသိ
မသာကလေး လှုပ်ရှား၍ နေလေသတည်း။

ခင်မောင်၏ မျက်နှာသည် မမြဲ၏မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်ရောက်၍
သွားလေ၏။ ခင်မောင်၏ လက်တစ်ဖက်သည် မမြဲ၏ ပခုံးတစ်ဖက်အနီး
၌ ကပ်ကာ ထောက်၏။ လက်တစ်ဖက်မှာ တစ်ဖက်သောပခုံးအနီး၌
ထောက်ခါ နီးကပ်စွာကြည့်လေရာ ရင်ဘတ်ချင်း မျက်နှာချင်းထိတော့
မလိုဖြစ်၍ နေလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မမြဲသည် ညည်းညူလှုပ်ရှားကာ ပက်လက်နေရာ
မှ ခင်မောင်၏ဘက်သို့ စောင်းလိုက်လေလျှင် ခင်မောင်သည် လျင်မြန်စွာ
ပြန်၍ ရပ်ပြီး လက်ပိုက်ကာ စိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။ နူးညံ့သော ပါး
ကလေးပေါ်မှ မွှေးကြိုင်သော ပေါင်ဒါနဲ့သည် နှာဝကိုမြူလာလေရာ ခင်
မောင်၏ရင်ထဲ၌ ဖိုခနဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုလှုပ်ရှားခြင်းသည် ခင်မောင်၏ သတိကို နှိုးဆွလိုက်သလိုဖြစ်
လေ၏။ “မတော်ပါကလား ... ဒင်းကလေးဟာ ငါ့ကို ချစ်တာမှန်သော်
လည်း အမိုက်အမဲမို့ မစဉ်းစားဘဲ ချစ်တာနဲ့တူတာပဲ၊ သူက လက်မခံသော်
လည်း သူ့ကိုပိုင်တဲ့ ဖခင်ဟာ ငါ၏ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါကလား”ဟု တွေးမိ
လေ၏။

သို့တွေးမိသော်လည်း မျက်စိအောက်၌ ရှိနေသော ငြင်းဆန်ခြင်း
ကို ပြုမည်မဟုတ်သည့် ပါးဖယောင်းပုံကလေးကို ပွေ့ဖက်က တအားကုန်
နမ်းရှုံ့ချင်လေ၏။ သို့ပင် စိတ်ရှိသော်လည်း ၎င်းစိတ်ဆင်ရိုင်းကို သတိ
ဉာဏ်တည်းဟူသော ချွန်းဖြင့်အုပ်ကာ သက်မကြီးချလျက် ပိုက်ထားသော

လက်များကို အားမရှိသလိုဖြုတ်ချပြီး နောက်သို့ လှမ်းဆုတ်ကာ ခွာခဲ့လေ သတည်း။

သို့ခွာ၍ လာရင်း နောက်သို့လှည့်လိုက်သောအခါ ခြေရင်းဘက်ရှိ မှန်ကြီးထဲတွင် မိမိအရိပ်ကိုမြင်ရသဖြင့် မသက်မသာသော မိမိ၏ မျက်နှာ ကို မြင်ရသောကြောင့် ရပ်ကာကြည့်၍ နေရာတွင် မှန်ရှေ့၌ ပြောင်လက် သော အရာတစ်ခုကို မြင်ရလေ၏။

ထိုအရာကို မြင်ရသဖြင့် သွား၍ကြည့်ရာ မမြဲ၏ စိန်လက်ကောက် တစ်ရံဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် စိုက်ကာကြည့်ပြီး “သူဌေးများမှာတော့လည်း စိန်ရွှေ လက်ဝတ်လက်စားများကို ကလေး ကစားစရာလို ထားကြတာပါကလား၊ ဪ ... မမြ မမြ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နဲ့ မေ့တတ်လျော့တတ်လိုက်တာ” ဟုတွေးရင်း လက်ကောက်တစ် ကွင်းကို ကိုင်၍ကြည့်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးလျှင် တံခါးကိုပြန်၍ လုံအောင်စေ့လေ၏။ ထို့နောက် နောက်ဖေးသို့ထွက်သွားပြီး မကြာမီ မိမိ ၏အိပ်ရာသို့ပြန်၍ ရောက်လေ၏။

အိပ်ရာ၌ တစောင်းလဲကာ မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့သော မမြကို ထင်မြင်၍ နေလေ၏။ မျက်စိထဲ၌ ထင်မြင်အားကြီးသဖြင့် ထ၍သွားခဲ့မိရာ ထင်မြင် ခြင်းသည် ဆထက်လွန်ကဲ ပိုမိုထက်သန် ထင်ရှား၍လာလေသတည်း။

သို့ထင်မြင်ရာ၌ မိမိကိုယ်ကိုညံ့ဖျင်းသည် ... မမြသည် ဝင်ဖို့ရန် လွယ်ကူအောင် မိမိအတွက် တံခါးကိုဖွင့်ထားတာပဲ အထဲရောက်ပြီးမှ မစွန့်ခွဲတဲ့ခဲဟာ အသုံးမကျ မရထိုက်သူပဲဟု တွေးတောကာ နောင်တ ရလေ၏။

“သို့ နောင်တရလေရာ “ဟယ် ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါသွားပြီး ဇွတ်နှစ်လိုက်ပါတော့မယ်လေ” ဟု စိတ်ကိုတင်းပြီး ထ၍ ထိုင်လေ၏။ ထိုင်ရင်း မိမိကိုယ်ကို ရဲဆေးတင်လေ၏။ ထို့နောက် ထပြီး တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းသွားလေ၏။ ခြေရင်းခုတင်တိုင်ကို ကိုင်ကာ ဆိုင်းရပ်ပြီး “မတော် ပါဘူး ထင်ပါရဲ့လေ ... ဒါကို ကျူးလွန်မိုက်မှားရင် အင်မတန်မှ သစ္စာ